

The book is owned by คุณไฉ่[400]

Typed to Word Document by คุณสุภาพร ๑ซารั๓นั้[558]

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai

ห้องมหาสมบัติ

ป. อินทรปาลิต

เจ้าคุณป้าจันนี่ๆ กอบทับทิมขึ้นมาดูบ้าง ดร.ดิเรกสนใจกับมรดก ซึ่งท่านมหाराชาขานุกข่านทรงอธิบายว่า มรดกของพระองค์นั้นเป็นมรดกเก่าแก่ ได้มาจากบ่อมรดกในประเทศรัสเซียเป็นส่วนใหญ่ แล้วพระองค์ก็ทรงกระแอมเบาๆ เมื่อทอดพระเนตรเห็นนิกรคว่ำเพชรลูกเม็ดใหญ่ ขนาด ๓๐ กะรัตเม็ดหนึ่งใส่ปากอมไว้

“อย่าล้อเล่นนำคุณนิกร”

นายจอนทะเล้นสะดุ้งเฮือก รีบคายเพชรใส่ฝ่ามือแล้วทิ้งลงไปใ้แจกันยักษ์ใบนั้น ในเวลาเดียวกันพลกับเสี่ยหงวนก็สนใจกับกะทะทองคำใบหนึ่ง ซึ่งเป็นกะทะอย่างแบน

พลทูลถามขานุกข่านเมื่อสบเนตรกับพระองค์

“กระหม่อมสงสัยว่าที่กระหม่อมดูอยู่นี้ คือกะทะทองคำ”

ขานุกข่านทรงพระสรวล

“อย่าสงสัยเลย มันคือกะทะทองคำจริงๆ กะทะใบนี้หนักถึงสองร้อยบาท คิดเป็นเงินไทยก็คงไม่ต่ำกว่า แปดหมื่นบาท ถ้านายคิดจะเล่าให้เธอฟังในเรื่องกะทะทองคำใบนี้”

นิกรเสริมขึ้นเบาๆ

“ฝ่าบาทคงได้มาจากยักษ์ เช่นเดียวกับนายเย็คได้ไปทองคำมาจากไ้ของยักษ์ตัวหนึ่ง”

ขานุกข่านทรงพระสรวลอีก

“ยักษ์มันมีตัวตนที่ไหนกันคุณนิกร หรือเมืองไทยมียักษ์”

“มีพะยะค่ะ” นิกรตอบอย่างหน้าตาย

“ที่ไหน”

“ที่วัดพระแก้วกระหม่อม ตัวเบ้อเริ่มเชียว แต่เป็นยักษ์ที่ใจดีขึ้นนั่งเฉยไม่กระดุกกระดิก เขี้ยวโง้งเหมือนหนวดของฝ่าบาท”

ขานุกข่านทรงสะดุ้งโหยงแล้วควาดเจ้าแห้ว

“เฮ้ย ๆ ๆ ถิ่นเห็นนะเธอเอาสร้อยไข่มุกกราบหลายสายหนึ่งวางลงในแจกันยักษ์ ด้วยความเศร้าเสียดาย คณะพรรคสี่สหายถึงแม้ว่าจะรำรวยอยู่แล้วก็ไม่วายตื่นตื่นกับสมบัติอันมหาศาลเหล่านี้ เจ้าคุณป้าจันนี่ๆ สนใจกับของเก่าๆ มาก

เช่น สัปคับงาหุ้มทองคำ และหีบทองคำลวดลายแปลกๆ ตามแบบของมัธยมประเทศ ศิลปอันสวยงามเหล่านี้นับวันมีแต่จะสูญสิ้นไป

เมื่อได้ชมอัญมณีและเครื่องทองอยู่สักครู่ใหญ่ๆ ขานุกข่านก็รับสั่งกับทุกคนว่า

“ก่อนที่พวกเขาจะกลับเมืองไทย ถิ่นจะมอบเพชรหรืออัญมณีเหล่านี้ให้แก่เธอทุกๆ คนตามสมควร เราไปเที่ยวพาราณสีกันเถอะ แล้ววันหลังถิ่นจะพาลงมาดูห้องมหาสมบัติของถิ่นอีก”

นิกรถอนใจเฮือกใหญ่

“ถ้าจะให้ดีประทานเสียดื้อยนี้ไม่มีหรือฝ่าบาท”

ซานุกขานทรงพระสรวล

“เถอะน่า ฉันสัญญาว่าจะให้ก็ต้องให้ สำหรับเธอฉันจะให้เป็นพิเศษด้วย เพราะเธอสามารถเปิดกุญแจกลได้”

เจ้าแห้วกับนิกรพยายามจะเฝ้าเพชรนิลจินดา แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะซานุกขานทรงพระกระดูมาก คอยจับพระเนตรดู การเคลื่อนไหวของทุกคนตลอดเวลา

ในที่สุดท่านมหาราชก็เสด็จนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายออกไปจากห้องมหาสมบัติ และทรงปิดประตูเหล็กด้วย เครื่องอัตโนมัติของกุญแจกล

จากปัตนา ไปกรุงพาราณสีเป็นระยะทาง ๑๒๕ ก.ม.

รถยนต์พระที่นั่งคาดิแล็คหุ้มทองคำ มาถึงพาราณสีก่อนเที่ยงเล็กน้อย นครปัตนาอยู่ฝั่งขวาของแม่น้ำคงคา ส่วนกรุงพาราณสีอยู่ฝั่งซ้าย เป็นเมืองสำคัญยิ่งของศาสนาฮินดูและชาวฮินดูทั้งหลาย ท่านมหาราชซานุกขานพาคณะพรรคสี่สหายกับ เจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วลงเรือจ้างข้ามฟากมาทางฝั่งเมืองพาราณสี การเสด็จของซานุกขานเป็นการเสด็จไปรเวทจึงไม่มี ทหารหรือตำรวจติดตาม แม้มหาดเล็กพระองค์ก็ไม่ปรารถนา

แม่น้ำคงคาเป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ เกิดขึ้นจากแควทั้งสอง ตอนเหนือคือลำน้ำวรุณ ตอนใต้คือลำน้ำอสิ ทั้งสองแควนี้ เรียกมหาคงคาหรือแม่น้ำคงคา

ขณะเรือกำลังพามหาราชซานุกขานกับคณะพรรคสี่สหายข้ามฟากแม่น้ำ พล,นิกร, กิมหงวน และ ดร.ดิเรก กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างจ้องมองคูทิวทัศน์อันงดงามของเมืองพาราณสีอย่างตื่นตะลึง

“สวยมากทีเดียวกระหม่อม” พลทูลซานุกขานเบาๆ “กระหม่อมเคยเห็นแต่ในภาพยนตร์ เพิ่งมาเห็นด้วยตาเองในครั้ง นี้ กระหม่อมรู้สึกว่าคุณนี่เป็นเมืองเก่ามาก”

มหาราชพยักพระพักตร์

“ถูกแล้วพล พาราณสีเป็นเมืองเก่าแก่หลายพันปีมาแล้ว ตึกรามอาคารเก่าๆ โบสถ์และ ปุชณียสถานที่เรากำลังมองดูอยู่นี้เป็นซากเหลือจากอิสลาม ครั้งหนึ่งฝรั่งเคยยึดครองเมืองนี้ เธอสังเกตดูให้ดีเธอจะเห็นว่า ศิลปต่างๆ ของโบสถ์และอาคารเก่าๆ เป็นศิลปะของฮินดูก็มี ของยุโรปและอิสลามก็มี โนน-วิหารที่มองเห็นเด่นอยู่เบื้องหน้า เป็นแบบพุทธศาสนา”

นิกรพนมมือขึ้นเหนือศีรษะไหวโบสถ์หลังนั้นทันที แล้วพิมพ์เบาๆ ว่า

“สาธุ อายูรรโณ สุขังพลัง”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทูลมหาราชบ้าง

“กระหม่อมรู้สึกตื่นตาตื่นใจไม่น้อยพะยะคะ ผู้คนหญิงชายอันมากมายริมฝั่งแม่น้ำ เขากำลังทำอะไรกันฝ่าบาท”

ซานุกขานทรงพระสรวลเบาๆ

“เขามาอาบน้ำชำระบาปแห่งร่างกายและจิตใจของเขานะซีเจ้าคุณ ชาวฮินดูถือกันว่าน้ำในแม่น้ำคงคานี้เป็นทิพย์วาริ อ้า-เจ้าคุณเห็นกลุ่มควัน ไพริมฝั่งแล้วไม่ใช่หรือ”

“เห็นแล้วกระหม่อม เขาทำพิธีบูชาไฟไซ้ไหมฝ่าบาท”

“โอ- ไม่ใช่หรือเจ้าคุณเขาเผาศพนะ”

“เผาศพ.....” เจ้าคุณปัจจนิกฯ คราง “ถ้าเช่นนั้นก็คงเผากันหลายศพนะซีฝ่าบาท มีกลุ่มควันที่ริมแม่น้ำไม่ต่ำกว่าสิบ แห่งเท่าที่เรามองเห็น”

“ถูกละเจ้าคุณ การเผาศพริมแม่น้ำคงคานี้กระทำกันตลอดคืน ชาวฮินดูทั้งหลายเมื่อเจ็บหนักรู้ว่าใกล้จะตาย เขา จะต้องชมซานมาตยาที่เมืองพาราณสีนี้ เพราะเขาจะได้ขึ้นสวรรค์ ดังนั้น การเผาศพจึงมีอยู่เรื่อยๆ จนเป็นของธรรมดา”

เจ้าคุณหันมายิ้มให้ ดร.ดิเรก

“แปลกและน่าตื่นเต้นดีเหมือนกัน ทำหน้าที่เรามองเห็นทางซ้าย โน่นมีผู้คนหนาแน่นมาก”

ซานุกข่านรับสั่งว่า “ทำน้ำนั้นมิชื่อว่า ทศวเมธ”

ทันใดนั้นเองนิกร ได้ยกมือชี้ไปที่หาดทรายแล้วร้องขึ้นดังๆ

“ไอ้โฮ หงส์ฝูงใหญ่และละลานตาเต็มหาดทรายไปหมด”

ทุกคนมองตามสายตานายจอมทะเล้น ซานุกข่านทรงพระสรวลเบาๆ แล้วอธิบายให้นิกรทราบ

“ไม่ใช่หงส์หรือเธอ อีแรงนี่นะ”

นิกรสะอึกโฮยง

“อีแรง....อีแรงหรือฝ่าบาท”

“ถูกแล้ว อีแรงเหล่านี้มันรอกอกกินศพชาวฮินดู ประเพณีของเรานั้นคนตายแล้วต้องเผา แต่มีเงื่อนไขว่าทารกในครรภ์และนักพรตนักบวชเผาไม่ได้ จะต้องทิ้งศพลงในแม่น้ำคงคา โดยเอาหินถ่วงศพ แต่ศพเมื่อขึ้นอืดก็จะลอยขึ้นมาเป็นอาหารของพวกเขาอีแรงเหล่านั้น”

เสี้ยหวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคักกระซิบกระซาบกับพลว่า

“คูชีวะ อีแรงนายฝูงหัวแดงแจ่มเหมือนหัวคุณอาไม่มีผิด”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะอึกตัวขึ้นหน้าเข้ามาฟังอยู่แล้ว พออาเสี้ยพุดจบท่านก็ยกมือเชกบาลกิมหงวนเสียงดังสนั่น

“นี่แน่ะ นึกแล้วไม่มีผิดว่าแกจะต้องนินทาฉัน”

กิมหงวนสูดปากถัน ยกมือคลำศีรษะแล้วบ่นพึมพำ เรื่องข้างแบบเรื่องชะล่าลำนั่นเล่นฝ่าสายน้ำใกล้ฝั่งพาราณสีเข้ามาทุกที การล่องนาวาชมความงามของกรุงพาราณสีทำให้คณะพรรคสี่สหายได้รับความเพลิดเพลินมาก แม่น้ำคงคากว้างกว่าแม่น้ำเจ้าพระยาเกือบหนึ่งเท่า แต่เรือยนต์เรือกลไฟมีเพียงเล็กน้อยไม่มากมายยั่วยุเหมือนแม่น้ำเจ้าพระยาของเรา พาราณสีตั้งอยู่ตอนคู้่น้ำ ทำให้เห็นตัวเมื่อโคง์ไปตามคู้่น้ำสวยงาม

ในที่สุดเรือจ้างลำนั้นก็แล่นมาจอดเทียบท่าทศวเมธ ซานุกข่านเสด็จนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายขึ้นจากเรือประชาชนชาวฮินดูทั้งหญิงชายเด็กผู้ใหญ่ พวกเขามองดูคณะทัศนารชาวไทยอย่างตื่นๆ

“เราเดินชมเมืองกันเสียก่อนนะ หออาหารรับประทานกันแล้ว ฉันจะพาพวกเธอไปมฤคทายวัน”

“ไอ้โฮ” เสี้ยหวนร้องลั่น “มฤคทายวันที่หัวหินนะหรือฝ่าบาท”

ซานุกข่านทรงพระสรวล

“ไม่ใช่มฤคทายวันที่หัวหิน มฤคทายวันที่พาราณสีต่างหาก และเป็นมฤคทายวันอันแท้จริง เธอเป็นพุทธศาสนิกชนเธอต้องไปเที่ยวมฤคทายวัน”

“อยู่ไกลไหมกระหม่อม” พลทูลถามอย่างสนใจ

“ไม่ไกลเลยพล ห่างจากตัวเมืองราวห้าหกสิโลเมตรเท่านั้น เราจะเช่ารถแท็กซี่สักสองสามคันให้เขาพาเราไปเที่ยวแท็กซี่เมืองนี้กำหนดน้อยนะ เป็นรถอังกฤษขนาดเล็กทั้งนั้น เช่น ฮิลแมนด์ มอริส และออสติน”

นิกรทูลว่า “ฝ่าบาทรับสั่งว่าที่นี่มีโยคีมากมาย กระหม่อมอยากเห็นโยคี”

“จั้นระะ เลี้ยวขวามือไปหน่อยเดียวเธอจะได้พบโยคินับร้อย นั่งบำเพ็ญทุกขกิริยาอยู่ริมถนนคลาค้าไปหมดคล้ายๆ กับพวกชีเปลือยมีผ้าพันกายผืนเล็กๆ บางคนก็เปลือยกายล่อนจ้อนผมเผ้ายาวรุงรัง”

ดร.ดิเรก กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“กันเคยเห็นนิทรรศน์และปาฏิหาริย์ของโยคีที่เมืองพาราณสีมาแล้ว รับรองว่าพวกแกจะต้องตื่นเต้นประหลาดใจไปตามกัน โยคีเหล่านี้มีฤทธิ์จริงๆ บางคนกินเศษแก้วและยาพิษได้อย่างหน้าตาเฉย บางคนกินอนึ่งเฉย มีตะปุดอกตามตัวเต็มไปหมด บางคนก็ยืนทำเด็วและกางแขนทั้งสองข้างเป็นเวลานานนับปี บางคนนั่งอยู่ในกลุ่มงูเห่า”

“อ้อ.....” อาเส็ยคราง “ฟังเล่าแล้วอยากดูจัง ไวย ไปเถอะพวกเรา ไปดูโยคีกันก่อน”

นิกรจู้ปาก

“เรื่องโยคีเป็นเรื่องเสกน่า ดูเมื่อไรก็ได้ เรื่องกินสำคัญกว่า เลยเวลาอาหารกลางวันมาสิบห้านาทีแล้ว กันนะหิวจนลมออกหูแล้ว”

ซานุกข่านทรงพระสรวล เดินเข้ามายกพระหัตถ์ขวากอดคอนิกร ทรงแสดงความรักใคร่ไมตรีอย่างสนิทสนม

“ไป---คุณนิกร” ฉันจะพาพวกเธอไปเส็ยอาหารกลางวัน ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งซึ่งดีที่สุดในเมืองนี้ เธอกินอาหารอินดูแล้วจะคิดใจ ฝีมือแกมมัสมั่นและกุระหมาเป็นไม่มีใครสู้”

“อย่าเพิ่งรับสั่งเลยพะยะค่ะ” นิกรทูลข้ขึ้น “กระหม่อมหิวจนแทบจะทุลอะไรไม่ออกแล้ว อยู่บ้านกระหม่อมอาหารกลางวันเที่ยงพอดี”

ซานุกข่านพาคณะพรรคสี่สหายขึ้นไปจากทำนันทสวเมธ และเดินไปตามถนนสายเล็กๆ ซึ่งเป็นถนนที่แคบมาก รถยนต์แล่นเข้ามาไม่ได้ ต้องจอดห่างจากทำนาราว ๒๐๐ เมตร เมื่อคณะพรรคสี่สหายผ่านไปทางไหนชาวอินดูก็พากันมองดูด้วยความสนใจ บ้างก็ว่าเงิน บ้างก็ว่าพม่า บ้างก็ว่าญวนหรือลาว ทั้งนี้เพราะนานๆ จึงจะมีคนไทยมาเที่ยวกรุงพาราณสีสักคนหนึ่งหรือรายหนึ่ง

ชายชราคนหนึ่งแต่งกายจะมุกจะมอมด้วยเสื้อผ้าที่ขาดวิน พาสังฆารอันชราภาพตรงเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย มือขวาถือกะลามะพร้าว แยกมือไหว้เส็ยหงวนแล้วพิมพำขอสดางค์

อาเส็ยรู้สึกสงสารอย่างยิ่ง เขาล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรรูปีออกมาปึกหนึ่ง แล้วส่งธนบัตรใบละร้อยรูปีหนึ่งฉบับให้ชายชราผู้นั้น

“อ้อ-ลุง วันนี้วันพระวันศีลวันทาน ฉันมีโอกาศเหยียบย่างเข้ามาในดินแดนของพระพุทธรเจ้า ฉันขอบริจาคทานให้ลุงร้อยรูปี ถ้าใช้ไม่หมดจะเอาไปผูกคอกหมาเล่นบ้างก็ตามใจ

ตาแก่ผู้นั้นฟังภาษาไทยไม่ออก แต่ก็รู้ว่าเส็ยหงวนเวทนาสงสารแก แกร็บธนบัตรร้อยรูปีมาถือไว้ พอรู้ว่าเป็นธนบัตรใบละร้อยรูปี ชายชราที่ร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง แล้วล้มลงสิ้นใจตายด้วยความดีใจเหลือที่จะกล่าว

“ไอ้ย่า” อาเส็ยร้องเส็ยหลง นัยน์ตาที่จ้องมองดูชายชราที่นั่นเหลือกลาน “โธ-เป็นลมไปแล้ว ช่วยหน่อยซีหมอ”

ดร.ดิเรกรีบทรุดตัวลงนั่งยกมือขวาแหกตาของเฒ่าชาวอินดู เข้าคุณปัจฉินึกๆ เอ็ดตะโรเส็ยงั่น

“เฮ็ย คนจะตายอยู่แล้วยักแหกตาเล่นอีก หมอตะหวักตะบวยอะไรกันวะ”

นายแพทย์หนุ่มช้กฉิว เงยหน้าขึ้นมองดูพ่อตาของเขาอย่างเดื่อคดคาล

“มันเป็นวิธีตรวจคน ไข้ของนายแพทย์ครับ คุณพ่อไม่รู้เรื่องก็ยื่นเฉยๆเถอะครับ” พุดจบ ดร.ดิเรกก็เอ็มมือจับคูชีพจรของชายชรา ซึ่งมีรูปร่างเหมือนกับชูชกไม่มีผิด นายแพทย์หนุ่มสั่นศีรษะซ้ำๆ เขาลุกขึ้นยืนยักไหล่ แล้วแบมือออกทั้งสองข้าง กล่าวกับเส็ยหงวนว่า “เด็ท.....”

พลจับแขนดิเรกเขย่า

“ตายแล้วหรือหมอ โธ”

“อ้อไร ชายชราผู้นี้ดีใจมากเกินไปจนหัวใจช้อค”

ท่านมหาธาธารับสั่งเสริมขึ้นเบาๆ ว่า

“ก็น่าจะซื้อคตายนหรือก ในชีวิตของตาแก่คนนี่ไม่เคยได้เป็นเจ้าของธนบัตร ๑๐๐ รูปีเลย เธออย่าให้ขอทานแบบนี้อีกเลยนะเสี่ยหงวน นึกว่าสงสารเพื่อนร่วมชาติของฉันเถอะ”

นิกรถือโอกาสก้มลงดึงธนบัตรใบละร้อยรูปีจากมือศพ แต่มือขวาของศพกำธนบัตรแน่น นิกรพยายามดึงเท่าไรก็ไม่หลุด เสี่ยหงวนยกเท้าเหยียดลูกแป้ลูกก้นนายจอมทะเล้นดั่งปลัก

“นี่แน่ะ แย่งเงินฝีมืออย่างที่ไหนวะ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะชอบใจ

“ไม่ไหวโว้ย ตาแก่คนนี่กระดุกขัดมันชะมัดญาติ ตายแล้วยังหวงเงินอีก แกคงจะเอาธนบัตรใบละร้อยรูปีฉบับนี้ไปใช้ในเมืองนรกกันแน่”

ฝูงชนหญิงชายต่างพากันเข้ามาห้อมล้อมมองดูศพชายชราผู้นำสงสาร คณะพรรคสี่สหายต่างบริจจาคทรัพย์ตามสมควร โยนเงินลงข้างๆ ศพ แต่แล้วพวกขอทานก็ยื่นแย่งเงินเหล่านั้น ถึงกับชกต่อยกันอืดลุด ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ชานุกข่านรีบพา คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ เลี่ยงไปจากที่นั่นทันทีเพราะกลัวว่าจะถูกลูกหลงเข้า

ถนนสายใหญ่สายนี้เต็มไปด้วยขอทาน และพวกคนจนที่น่าสงสาร แต่ละคนผมเผ้าหนวดเครายาวรุงรัง มีผ้าพันกายขาดวินปิดบังร่างกายส่วนล่าง ทั้งหญิงชายสวมกะห่องแลเห็นซี่โครง เพราะความหิวและความทุกข์ทรมานแสนสาหัส ภาพที่เห็นเหล่านี้ทำให้คณะพรรคสี่สหายเศร้าใจไม่น้อย

พลทูลถามชานุกข่านว่า

“อินเดียทำไมมีขอทานมากมายเช่นนี้กระหม่อม”

ท่านมหาราชาทรงยิ้มเศร้าๆ

“ฉันไม่อยากจะให้เธอได้พบเห็นเพื่อนร่วมชาติของฉันที่ยากจนเลย อินเดียมีพลเมืองเกือบห้าร้อยล้าน แต่เป็นคนจนประมาณสี่ร้อยล้าน คนจนที่อินเดียจะจนจริงๆ นะพล บางคนแม้แต่ผ้าพันกายก็ไม่มี เขาต้องอดมือกินมือเก็บเศษอาหารกิน ขอทานที่อินเดียอาจจะมีมากที่สุดในโลก รัฐบาลไม่อาจจะให้ความช่วยเหลืออะไรได้เนื่องจากมีคนจนมากเกินไป และรัฐบาลก็ยังเพิ่งตั้งตัวหลักจากได้รับเอกราช ฉันคิดว่าเขานำเงินบรรทุกรถยนต์สักสิบล้าน เอามาแจกพวกขอทานเหล่านี้คนละแอนนาเดียวเท่านั้นเงินก็ไม่พอแจก โน่นเธอเห็นไหมพ่อแม่และลูกสี่คนนี่ขอทานอยู่ได้ตั้งไม้ ขอทานครอบครัวนี้สี่ปี เลือดเนื้อเชื้อไขขอทาน มาหลายศตวรรษและฉันหมายถึงขอทานทุกๆ คนด้วย”

เสี่ยหงวนทูลชานุกข่านอย่างเป็นทางการ

“ที่เมืองจีนก็เหมือนกันกระหม่อม ขอทานในเมืองจีนมีไม่น้อย ล้วนแต่สี่ปีตระกูลขอทาน มาจากบรรพบุรุษของเขา ลูกขอทานที่ออกมาชมโลกจะถูกพ่อเสี่ยะลูกนัยน์ตาจนบอด บางทีก็เอามีดหมูหรือมีดปังตอฟันแขนและขาขาดจะได้เป็นคนพิการ พ่อแม่บางคนก็ใจป้าหน้อยถึงกับจับลูกนอนขวางทางรถไฟให้รถไฟทับตัวขาดสองท่อน พ่อเดิบโตขึ้นกลายเป็นตุ๊กตาล้มลูกหากินสะดวก ใครเห็นใครก็ให้ทาน”

ชานุกข่านทรงพระสรวล

“ฉันอยากจะเชื่อแต่เชื่อไม่ลง”

นิกรชี้มือไปที่อาคารใหญ่หลังหนึ่งแล้วร้องตะโกนขึ้นดังๆ

“ฝ่าบาทกระหม่อม ฝ่าบาทพาพวกเรามารับประทานเลี้ยงอาหารกลางวันที่พาราณสีไฮเต็ลไฮโซโรงแรมกระหม่อม”

ท่านมหาราชายกพระพักตร์

“ถูกแล้วนิกร ไฮเต็ลนี้ดีที่สุดในเมืองนี้ มีอาหารและเครื่องดื่มอย่างดีสำหรับต้อนรับคนชั้นสูง หรือพวกเศรษฐี โดยเฉพาะ เธอจะได้กินอาหารอินเดียที่ดีที่สุดในโลก ไก่วงย่างที่นี้วิเศษมากคุณนิกร”

นิกรพิวปากหิว

“ถ้าเช่นนั้นกระหม่อมรับประทานสะบัดไปเลย”

ซานุกข่านพาคณะพรรคสี่สหาย กับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแก้วเดินข้ามฟากถนน อาเลี้ยมัวแต่มองอาคารบ้านเรือนด้วยความสนใจในศิลปะสถาปัตยกรรมของชาวอินเดีย ก็เดินชนไหล่กับกระต่ายนายหนึ่ง ซึ่งแต่งกายด้วยผ้าขาวๆ เหมือนผ้าเตี่ยว และสวมเสื้อกุดเซงขาดปุปะไปทั้งตัว

เลี้ยหงวนหยุดชะงักเช่นเดียวกัน

“เฮ้-อีนี่หน้าตาดีๆ ล้วงกระเป๋าทำอะไร” ชายผู้นั้นพูดภาษาไทยเสียงแปร่งๆ ตามแบบแขกทั้งหลาย

กิมหงวนอ้าปากหาว แล้วหัวเราะลั่น

“บานู.....คนอย่างฉันนะระจะอล้วงกระเป๋าบานู”

“ล้วงไม่ล้วงเอามือโดนกระเป๋าฉันทำอะไร ชัดหรือนะ”

อาเลี้ยมัวทำคอxygen

“เดี๋ยวก็เอาไฟจุดหนวดเสียเท่านั้นเอง ใจ-บานูมาจากเมืองไทยเมื่อไหร่ ดูเหมือนฉันเคยเห็นหน้าบานูแถวตลาดหมอนซิดนี่นา ตอนเช้าๆ บานูขับรถส่งนม

บานูขบกรามกรอด

“เรื่องมวงไทยไม่ต้องพูดนะนายจ๋า พูดแล้วน้ำออกคาคะรึบ ร้อยบาทไปร้อยยี่สิบบาทมา พันบาทไปพันสองร้อยบาท มาอีก อีนี่จันตายใจจะรึบ หมิ่นบาทไปหมื่นสองพันบาทหายเงิบ โออีนี่จันอยู่มวงไทยไม่ได้นะ ต้องอินเดียกลับมา โอ-เกิดเป็นคนเป็นคนเสียทีคนหนา พูดแล้วหัวใจเจ็บนะนาย”

เลี้ยหงวนหัวเราะลั่น

“แล้วบานูกลับมาทำอะไรที่นี่ ขายนมวัวหรือ”

“โอ-ขายทำอะไร อินเดียผมไม่มีใครซื้อจะรึบ แต่จี้จ้วมีคนเอาไปผสมดินปลูกบ้านอยู่ อีนี่จันขายโลตีน่านายจ๋า”

“วันนี้คงไม่ขาย”

“ฮือ-ขายหนึ่งวันหยุดสามเดือนนะ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“ทำไมหยุดนานนักละบัง”

“อีนี่ต้องหยุดหน้า ขายทุกวันไม่มีใครซื้อ คนแขกจนจะรึบ”

เลี้ยหงวนยกมือขวาชูขึ้น

“ลาก่อนนะบานู”

“เดี๋ยวนะ ท่านอินเดียมาท่านอย่าลืมลองกระหรี่อินเดียดูบ้าง”

กิมหงวนอ้าปากหาว

“ฉันไม่ชอบชุกชนหรือกบานู เป็นโรคแล้วขายหน้าเขา”

บานูตาเหลือก

“ไม่ใช่กระหรี่คนนะนาย กระหรี่แกงจะรึบ แกงกระหรี่ไก่ กระหรี่แพะใครอินเดียมาต้องกินทั้งนั้น แฮะ แฮะ”

กิมหงวนไม่พูดอะไรอีก เขาวิ่งเหยาะๆ ข้ามถนนติดตามท่านมหาราชาซานุกข่าน และคณะพรรคของเขาตรงไปยังพาราณสีภัตตาคาร ซึ่งเป็นอาคารสูงตระหง่านใหญ่โตกว้างขวางและสวยที่สุด

หลังจากท่านมหาราชชาติทรงเลี้ยงอาหารกลางวันแก่สี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ กับเจ้าแห้วอิมหิมิพิมันกันดีแล้ว
ชานุกข่านก็พาแขกผู้มีเกียรติของพระองค์ท่องเที่ยวชมนครพาราณสีต่อไป

ตามถนนสายต่างๆ ไม่มีใครจะมีวดยานสัญจรไปมามีแต่รถเข็น รถจักรยานสองล้อเป็นส่วนมาก ระเบียบการจราจร
ไม่สู้จะพิถีพิถันเท่าใดนัก นักขับรถแข่งชายแข่งขานได้เหมือนเมืองไทย

เมื่อมาถึงถนนสายหนึ่งระหว่างตลาดแบบตลาดนัดของเรา คณะพรรคสี่สหายก็ได้พบเห็นความประหลาดมหัศจรรย์
จากพวกโยคีทั้งหลาย ซึ่งนั่งหรือนอนหรือยืนอยู่ริมถนนมากมายหลายร้อยคน โยคีเหล่านี้บำเพ็ญพรตมาช้านานแล้วด้วยการ
ทรมานสังขารแห่งตน บ้างก็ยืนเท้าเดียวกางแขนทั้งสองข้างอ้าปากรับลมตลอดเวลา คือกินอากาศต่างอาหารนั่นเอง บ้างก็นั่ง
ประนมมือขัดสมาธิ บ้างก็นอนหงายเหยียดขาตามเนื้อตัวมีตะปุดอกทั่ว บ้างก็ใช้มือต่างเท้าดีลังกาเอาขาทั้งสองพาดกับ
กำแพง โยคีเหล่านี้นั่งผ้าเตี่ยว และบางคนก็เปลือยกายล่อนจ้อน ผมเผ้ายาวรุงรัง บ้างก็มีสถานศึกษาคอยปรนนิบัติรับใช้
ประชาชนชาวอินดูเลื่อมใสศรัทธากับโยคีเหล่านี้มาก เพราะถือว่าเป็นผู้วิเศษและอยู่ในศีลในสัตว์สละแล้วซึ่งกิเลสทั้งปวง ไม่
ไยดีในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส ชาวอินดูฐานะดีผ่านไปมามักจะโยนเงินหนึ่งแอนนาลงไปข้างๆ โยคีเหล่านี้ด้วยเจตนาทำบุญ

ท่านมหาราชชาติไม่สู้สนพระทัยกับพวกโยคีเท่าใดนัก แต่ในฐานะที่พระองค์เป็นผู้นำเที่ยว พระองค์จึงทรงอธิบายให้
พระสหายของพระองค์ทราบ

“ถนนนี้ชื่อว่าถนนอุมาเทวี เป็นถนนสายสำคัญยิ่ง เพราะอยู่ในย่างกลางการค้า และเป็นที่อยู่ที่อยู่อาศัยของโยคีทั้งหลาย
ที่เรามองเห็นนั่งและนอนอยู่ริมถนนนั่นแหละล้วนแต่โยคีทั้งนั้น”

พลหัวเราะหึๆ

“โยคีทำไมถึงชอบช่ออย่างนี้ล่ะฝ่าบาท บางคนก็เปลือยกายล่อนจ้อนน่าจะเป็นชีเปลือยมากกว่าโยคี”

ชานุกข่านรับสั่งว่า “โยคีไม่ปรารถนาสิ่งใดอีกแล้วคุณพล ท่านบำเพ็ญทุกขกิริยาก็เพื่อหวังความสำเร็จแห่งฌาน
ชั้นสูงหรือชั้นนิพพานนั่นเอง”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ทูลถามอย่างสนใจ

“แล้วท่านเอาอะไรขบขันล่ะฝ่าบาท”

“อ้อก็ด้วยปัจจัยของประชาชนผู้เลื่อมใสศรัทธาในตัวท่านละซีเจ้าคุณ เจ้าคุณอยากเห็นอิทธิฤทธิ์ของท่านโยคีใหม่
ล่ะ”

“อยากเห็นกระหม่อม”

“ดีแล้ว แวะไปที่องค์ทางขวานั้นก็แล้วกัน เจ้าคุณและทุกคนจะรู้สึกตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจไม่น้อย”

ครั้นแล้ว ชานุกข่านก็เสด็จนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายเข้าไปหาโยคีองค์หนึ่ง ซึ่งมีอายุในวัยชรารูปร่างผอม บางคน
เหมือนคนไข้ที่ป่วยเป็นวัน โรคเรื้อรัง ผอมยาวเพื่อย หนวดเครารุงรังขนาดให้หนักกระจอกเช่าทำรังได้อย่างสบาย ชานุกข่านได้
รับสั่งกับโยคีองค์นั้นเป็นภาษาอินดู พระองค์ทรงสัมผัสภาณอยู่สักครู่ก็หันมายิ้มให้สี่สหาย

“โยคีองค์นี้เกือบจะเป็นไป้อยู่แล้ว ท่านไม่ยอมพูดอะไรกับใครนอกจากรับคำว่าใช่หรือไม่เท่านั้น ฉันสัญญากับท่าน
ว่าฉันจะให้เงินสิบรูปีเพื่อทำบุญ แต่ขอให้ท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ให้เราดูสักเล็กน้อย”

ทุกคนต่างทุดตัวนั่งยองๆ เป็นรูปครึ่งวงกลมห้อมล้อมโยคี เจ้าแห้วกระซิบกระซาบกับนิกรเบาๆ

“ได้กลิ่นเหม็นสาบไหมครับ รับประทานเห็นจะไม่เคยอาบน้ำเลย รับประทานดูซิครับ จี๊พินหนาดั่งห้าหุน เส้นผม
แห้งเหมือนแปรงลวด”

นิกรจู้ปากคุณเจ้าแห้ว

“สิ่งที่คนเขานับถือเคารพบูชา ถ้าเราไม่นับถือก็อย่าพูดหรือแสดงกิริยาดูหมิ่น เราอยู่ในบ้านเมืองเขาเราก็ต้องทำตัวให้เข้ากับเขา”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“แหม-รับประทานวันนี้คุณนิกรพูดเป็นคติน่าฟัง”

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ โยคีผอมกระห่องเอื้อมมือดึงตะกร้าใบใหญ่ ซึ่งมีฝักลุมปากตะกร้าเข้ามาหาตัว สีหน้าของโยคีเคร่งเครียด เมื่อโยคีเอื้อมมือเปิดฝักออก คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วก็ถอยหลังกรูดด้วยเข้าใจผิดว่ามีงูเห่าอยู่ในตะกร้า ความจริงในตะกร้ามีเพียงเชือกมนิลาอยู่เพียงขดเดียว เชือกเส้นนี้เก่ามากแล้ว

โยคียกมือขวาโบกวนเวียนไปมาเหนือตะกร้าสาบานในนั้น ทำปากหมอบหมีบบริกรรมหรือร่ายเวทวิทยา เพียงครู่เดียว คณะพรรคสี่สหายก็ได้รับความตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

ปลายเชือกค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากตะกร้า เป็นเส้นตั้งฉากอย่างเข้มข้ม เชือกเส้นนั้นค่อยๆ สูงขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งสูงจากพื้นดินราวหกเมตรแล้วนิ่งเฉย ลักษณะของเชือกแข็งราวกับไม้ไฟที่ตั้งลำขึ้นไปตรงๆ

โยคียิ้มให้ท่านชานุกข่าน แล้วทูลในลำคอแทบไม่ได้ยิน ท่านมหาราชฯ พยักพระพักตร์รับทราบ หันมามองดูหน้าสี่สหาย

“ท่านโยคีอยากให้พวกเราคนใดคนหนึ่ง ใต้เชือกขึ้นไป เพื่อจะได้รู้แน่ว่าเชือกเส้นนี้เป็นเชือกพิเศษ เอาหน้อยซีเสี่ยหงวน”

อาเสี่ยยิ้มเป็นแล้วลุกขึ้นยืน

“กระหม่อมเคยเห็นการกระทำแบบนี้ในภาพยนตร์ แต่หนังนั้นโกหกเพราะถ่ายทำเอาได้ กระหม่อมได้เห็นกับตาตัวเองเช่นนี้ก็รู้สึกตื่นเต้นเหลือเกิน กระหม่อมจะไต่เชือกขึ้นไปเอง”

ครั้นแล้ว กิมหงวนก็ใช้กำลังแขนของเขาไต่เชือกขึ้นไปทันที สักครู่ก็ถึงปลายเชือกเส้นนั้น ประชาชนชาวอินทูนับร้อยต่างวิ่งมาดูอิทธิฤทธิ์ของโยคี ที่สามารถเสกเชือกให้ตั้งได้ อาเสี่ยไต่ขึ้นไปถึงปลายเชือกก็ก้มหน้าลงมามองดูพรรคพวกของเขาแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“ขึ้นมาแค่นี้สูงไม่ใช่เล่นโว้ย มองดูข้างล่างนี่กว้างเตี้ยๆ เสี่ยอีก ฮะ ฮะ มองเห็นยอดภูเขาทองด้วยโว้ย”

โยคีหัวเราะเบาๆ แล้วทูลชานุกข่านด้วยภาษาของเขา ท่านมหาราชฯ พยักพระพักตร์ขึ้นมองดูเสี่ยหงวนแล้วรับสั่งว่า

“ไต่ขึ้นไปอีกเสี่ยหงวน ท่านโยคีสั่งให้บอกคุณให้เอื้อมมือจับอากาศ คุณจะรู้สึกเหมือนกับว่าคุณจับเส้นเชือก แล้วคุณจะสามารถไต่อากาศขึ้นไปได้อีก”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น เขามีความรู้สึกเหมือนกับตกอยู่ในความฝัน อาเสี่ยค่อยๆ ยกมือขวาจับอากาศสูงจากปลายเชือกเล็กน้อย ความรู้สึกบอกตัวเองว่า เขากำลังจับเชือกทุกๆ ที่ไม่มีเชือก กิมหงวนยกมือซ้ายจับอากาศอีก แล้วเขาก็ไต่ขึ้นไปทีละน้อยพ้นจากปลายเชือกสูงขึ้นไป

ทุกคนแลเห็นอาเสี่ยลอยเด่นอยู่ในท่าไต่เชือก ท่านโยคีเสกคาถาเรียกเชือกของท่านเส้นนั้นให้ลดต่ำลงมาในตะกร้าจนหมดเส้น แต่เสี่ยหงวนของเรายังลอยอยู่ในอากาศนั่นเอง เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขาร้องตะโกนบอกอาเสี่ยด้วยความเป็นห่วง

“รับประทานลงมาเถอะครับอาเสี่ย พลาดพลั้งรับประทานคอย่นลงไปพร้อมกับตาตุ่มนะครับ”

เสี่ยหงวนค่อยๆ ไต่อากาศลงมาท่ามกลางความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจของผู้ที่แลเห็น ทั้งนี้ก็ด้วยอิทธิฤทธิ์ของท่านโยคีนั่นเอง กิมหงวนค่อยๆ ไต่อากาศลงมาถึงพื้นดินโดยสวัสดิภาพ ความเคารพและเลื่อมใสในตัวโยคีทำให้อาเสี่ยถึงกับเข้ามาทรุดตัวนั่งกราบลงบนตักนักพรตผู้ทรงศีล

“อาจารย์ครับ ผมขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์คนหนึ่งนะครับ”

“ได้ซิคุณ” โยคีพูดภาษาไทยอย่างชัดเจนเหมือนกับคนไทยคนหนึ่ง “ฉันยินดีต้อนรับคุณไว้เป็นศิษย์ของฉัน คุณจะได้นำไปเล่าให้พวกคนไทยฟังว่า ไสยศาสตร์และอิทธิปาฏิหาริย์อันเกิดจากฌานอันแก่กล้านั้น ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ”

นิกรพูดเสริมขึ้นอย่างแปลกใจ

“ทำไมท่านอาจารย์พูดภาษาไทยได้ล่ะครับ”

โยคียิ้มเล็กน้อยในท่าสำรวม

“ฉันพูดได้ทุกภาษา แม้กระทั่งภาษาของสัตว์หรือนกกาฉันก็พูดได้ เวลาห้าสิบปีที่ฉันบำเพ็ญทุกขกิริยามานั้น เป็นเหตุให้ฉันบรรลุฌานชั้นสูง ฉันจึงเป็นผู้รอบรู้ และเป็นผู้มองเห็นทั้งในที่มืดและในที่สว่าง”

นิกรยกมือไหว้ประหลกๆ

“ขอให้ผมดูเชือกของท่านอาจารย์หน่อยได้ไหมครับ ผมอยากจะทราบว่ามันเป็นเชือกหรืออะไรกันแน่”

โยคีพยักหน้า

“เชิญท่านตรวจดูเถิด ฉันอนุญาต”

นิกรดึงตะกร้าสานใบนั้นมาใกล้ๆ เขาแล้วเปิดฝักคลุมสีดาออก ทันใดนั้นเองนิกรก็ร้องสุดเสียงแล้วกระโจนถอยหลังออกไป ทำให้ผู้คนแตกฮือเหยียบกันล้มลุกคลุกคลาน ภูเขาตัวหนึ่ง โผล่ขึ้นมาจากตะกร้าใบนั้น และชูคอแผ่แม่เบี้ยหรรษาแลบลิ้นแผ่ลิ้นๆ ในท่าที่ดุร้าย แล้วมันก็ลดตัวลงไปในตะกร้า

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ” โยคีถามนิกรอย่างหน้าตาย

“เฮ้ เฮ้ ภูเขาในตะกร้านี่ะซิครับท่านอาจารย์”

โยคีหัวเราะชอบใจ

“นัยต์ตาของท่านฝากเห็นเชือกเป็นภูเขา” พูดยบโยคีก็ยกตะกร้าเชือกทั้งขดลงมากองตรงพื้น ผู้ดูต่างคบมือโห่ร้องกันเกรียวกราว

นิกรกลืนน้ำลายเอือก เขาหันมามองดูหน้าคณะพรรคของเขา ซึ่งทุกคนล้วนแต่ตื่นตื่นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว การแสดงของโยคีไม่ใช่วิพากล มันเป็นไปหรือเกิดขึ้นจากอำนาจไสยศาสตร์และฌานอันแก่กล้าของโยคีกองนี้ นิกรไม่กล้าสำรวจเชือกเส้นนั้น ท่านมหาธาธารับสั่งให้โยคีแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ต่อไป

ท่านโยคีคลี่ฝักดาปิดตะกร้า แล้วหยิบปี่ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับน้ำเต้าที่วางอยู่ข้างๆ ตัวขึ้นมา ท่านทำปากหมอบหมิรับ่ายเวทวิทยาอยู่สักครู่ก็เปิดฝักคลุมตะกร้าออก เสียงหวนร้องสุดเสียง ถอยหลังออกไปจนเกือบหงายท้องเพราะความตกใจ เขาแลเห็นภูเขาหลายตัวขยี้ยู่อยู่ในตะกร้าซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้

“โอ๊ย-อาจารย์ครับ ภูเขา”

โยคียิ้มให้เสียงหวน และบู้ยไปให้รู้ว่าไม่ต้องตกใจ ท่านยกปี่น้ำเต้าขึ้นเป่าในทำนองเพลงตามแบบหมองูชาวอินเดียชอบเป่า ซึ่งเราท่านคงเคยเห็นจากภาพยนตร์บางเรื่องมาบ้างแล้ว

ภูเขาพร้อมสี่ตัวค้อยๆ โผล่หัวขึ้นมาจากตะกร้าอันแม่แม่เบี้ยสายหว่าไปมา คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วเต็มไปด้วยความตื่นตื่นในอิทธิฤทธิ์ของโยคีกองนี้ ตะกร้าใส่เชือกเมื่อเทเชือกออกแล้วไม่มีอะไรเลย แต่บัดนี้มีภูเขาอยู่ในตะกร้าถึง ๔ ตัว เชือกมณีนีลาขคนนั้นก็กองอยู่นอกตะกร้า

“อ้อ” นิกรวาง “อาจารย์ ผมขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งนะครับ อาจารย์เหมือนกับผมเถอะครับอย่าทันททุกข์ทรมาณอยู่ที่นี้เลย ผมจะเป็นผู้จัดการของท่านอาจารย์เอง ผมจะพาออกแสดงที่เฉลิมกรุงสักสิบห้าวันเท่านั้น เราก็จะได้เงินล้านลงตะกร้าเปล่าๆ มีภูเขาอยู่ตั้งสี่ตัว รับรองว่าอาจารย์กับผมรวยสะบัดไปเลย”

ซานุกขานหันมาเยี่ยมสรวลให้นิกร

“โยคีทุกอย่างก็ต้องการเงินพอซื้ออาหารเล็กๆ น้อยๆ เพียงให้ประทังชีวิตไปเท่านั้น และหลายๆ วันก็จะกินอะไรสักครั้ง บางองค์ตั้งเดือนถึงจะกินอาหารสักมื้อ”

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น จ้องเขม็งมองดูงูเห่าทั้งสี่ตัวซึ่งกำลังแผ่แม่เบี้ยสายคอไปมาเข้ากับจังหวะปี ท่านโยคีเป่าปี่อยู่เกือบห้านาทีก็หยุดเป่า งูเห่าสี่ตัวผลุบหายลงไปใต้ตะกร้า โยคียกผ้าสีดำเปิดผ้าดำออก ตะกร้าเทให้คนดูแลเห็นทั่วๆ กัน แต่งูเห่าทั้ง ๔ ตัวหายไปแล้ว ผู้คนที่ยื่นห้อมล้อมต่างยกมือไหว้โยคีไปตามกัน และวิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ดไปหมด

ท่านโยคียิ้มน้อยยิ้มใหญ่ท่านวางปี่ลงข้างๆ และเก็บเชือกมณิลาใต้ตะกร้า ซานุกขานประทานเงินให้โยคียี่สิบรูป สีสหายก็พลอยร่วมทำบุญด้วย ต่างบริจาคเงินให้ท่านโยคีตามแต่ศรัทธา

นิกรถือโอกาสหยิบปี่น้ำเต้าของท่านโยคีขึ้นมาพิจารณาด้วยความสนใจยิ่ง แล้วยกขึ้นเป่าลองเสียงสองสามครั้ง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มให้ลูกเขยของท่าน

“เอาเลย ขอฟังเพราะๆ สักเพลงเถอะวะ”

นายจอมทะเล้นเป่าปี่ทันในจังหวะ ซ่า ซ่า ซ่า ชาวฮินดูทั้งหลายต่างหัวเราะกันอย่างครื้นเครง นิกรเป่าปี่แบบนี้ได้ดีเกินคาด เสียงปี่เรียกคนให้หลังไหลมาห้อมล้อม นิกรเป่าอยู่สักครู่ก็เปลี่ยนเป็นเพลง “เบอร์นาดิน”

ทันใดนั้นเองคนดูก็กระโดดโลดเต้นและแตกเอือกกระจายกลุ่มออกไป งูเห่าหลายตัวซึ่งมาจากทิศทางต่างๆ ได้เลื้อยเข้ามาหานิกรอย่างรวดเร็ว งูเห่าหนุ่มสาวเหล่านี้ล้วนแต่หลบหนีมาจากเงาไม้ของพวกโยคีทั้งหลาย มันชูคอแผ่แม่เบี้ยสายคอไปมาเข้าจังหวะเพลง และแล้วเมื่อนิกรเป่ารอด แอนด์ รอล งูเห่าทั้งหลายก็รีกรันกันเต็มที่ งูเห่าอีกหลายสิบตัวเข้ามาร่วมสนุกด้วย นิกรเป่าปี่จนหน้าแดงนัยน์ตาโปน เขาไม่กล้าจบเพลงรีอกเพราะงูเห่าตัวหนึ่งแผ่แม่เบี้ยห่างจากหน้าของเขาเพียงครึ่งฟุตเท่านั้น นิกรคิดว่าถ้าเขาหยุดเป่าปี่งูเห่าต้องเล่นงานเขาแน่นอน

ในที่สุดนิกรก็หยุดเป่าและรีบส่งปี่ให้กิมหงวน

“เร็ว—ช่วยเป่าทีวะ กันเมื่อยปากเต็มทนแล้ว เร็วซึ้นซ้าซ้างักตายนะโว้ย”

เสียงหวนตกใจรีบยกปี่ขึ้นอม แล้วเป่าเพลงรีอก แอนด์ รอล ในเรื่องหนุ่มเลือดร้อนทันที นิกรลุกขึ้นเต้นรีอก ขยับขาทั้งสองข้างแอ่นหน้าแอ่นหลัง บางทีก็ควงแขนข้างขวา บางทีก็กระโดดหมุนตัวกลับ บรรดาชาวฮินดูทั้งหลายต่างช่วยตบมือเป็นจังหวะ เด็กหนุ่มๆ ที่ไว้ผมยาวเป็นกระเซิงต่างถือโอกาสเต้นรีอก แอนด์ รอล กันอย่างสนุกสนาน

โยคีองค์หนึ่ง แหวกกลุ่มประชาชนเข้ามาร้องอะอะเอ็ดตะโร เสียงหวนหยุดเป่าทันที และนิกรก็หยุดเต้นรีอกด้วย โยคียกมือชี้หน้านิกรกับกิมหงวนแล้วกล่าวขึ้นเป็นภาษาไทย

“ทำอะไรเล่นอย่างนี้ละ ปี่เป่าเพราะๆ งูจันหนีมาจากตะกร้า อีนี่เป่าเพลงรีอกทำอะไร” พูดจบโยคีก็ก้มลงคว้างงูเห่าสองตัว เดินกลับไปยังที่นั่งบำเพ็ญทุกขกิริยาริมถนน

ในเวลาไล่ๆ กัน โยคีอีกหลายคนก็เข้ามาเลือกหางูของตนแล้วจับงูของตนไป คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะชอบอกชอบใจไปตามกัน นิกรมองดูปี่อันนั้น กล่าวกับโยคีเจ้าของปี่ว่า

“ผมชอบปี่ของท่านอาจารย์เหลือเกินครับ กรุณาขายให้ผมเถอะครับ”

โยคีหัวเราะ

“ท่านจะเอาไปทำไม”

“เอาไปเป็นที่ระลึกที่ศนาจรประเทศอินเดียครับ แล้วก็ผมจะเรียกงูเห่ามาแก้ดวงตาของผมด้วย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะดุ้งเฮือก

“กัถันทำไม ฉันทไปทำอะไรให้แก”

นิกรอมยิ้ม

“ถูกแล้วครับ คุณพ่อไม่ได้ทำอะไรผม แต่ผมอยากได้มรดกของคุณพ่อ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั่นคราง โยคีเจ้าของปี่มองคุณนายจอมทะเล้นด้วยความเอ็นดู

“ฉันไม่มีการซื้อขายกับใคร ถ้าท่านชอบฉันก็มอบให้ท่าน เอาไปเถอะฉันให้ท่านแล้ว แต่ระวังนะเล่นกับงูเพลิงงูพญ่า ท่านจะต้องเสียชีวิต งูเห่าอินเดียนชอบฟังเพลงเพราะๆ ก็จริง แต่ว่า...มันดีมาก”

นิกรดีใจอย่างยิ่ง เขาประนมมือไหว้ท่าน โยคีด้วยความเคารพ

“ขอบคุณครับท่านอาจารย์ เอาเถอะครับ ผมจะสมนาคุณท่านอาจารย์ ด้วยจำนวนเงินห้าสิบลูบปี ท่านอาจารย์มีเงินทอง ให้ผมห้าสิบลูบปีไหมล่ะครับ”

โยคีเจ้าของปี่ยิ้มเล็กน้อย เปิดหีบไม้ข้างๆ ตัวของท่าน หยิบธนบัตรอินเดียออกมาปึกหนึ่ง นับได้ห้าสิบลูบปีส่งให้นิกร

“ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญเถิด เท่าที่ท่านกรุณาให้ฉันถึงห้าสิบลูบปี”

นายจอมทะเล้นยิ้มแป้น เก็บธนบัตรย่อยห้าสิบลูบปีเข้ากระเป๋าแล้วก็กล่าวกับพรรคพวกของเขา

“เที่ยวที่อื่นกันเถอะพวกเรา เรารบกวนเวลาอันมีค่าของท่านอาจารย์มานานแล้ว”

โยคีหัวเราะหึๆ

“เจ้าหนุ่มเอ๊ย ท่านยังไม่ได้ให้เงินร้อยลูบปีแก่ข้าเลย ท่านเอาเงินทองห้าสิบลูบปีไปจากข้าแล้ว”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“ฮ่า ผมให้อาจารย์แล้วนี่ครับ”

ท่านมหาราชาชานุกข่าน ทรงพระสรวลก้าก

“ยัง คุณนิกร เธอยังไม่ได้ให้เงินร้อยลูบปีท่านโยคี อย่าโกงผู้มีศีลเลย”

“เอ” นิกรคราง

“กระหม่อมว่ากระหม่อมให้แล้วนี่นา ไรเป็นไปไม่ได้” พูดจบนิกรก็ล้วงกระเป๋าเสื้อ หยิบธนบัตรใบละร้อยลูบปีปึกหนึ่ง ออกมา แล้วส่งให้โยคีหนึ่งฉบับ

ชานุกข่าน กับคณะพรรคศิษย์หายได้สนทนาไต่ถามทุกข์สุขโยคีตามสมควร ประชาชนชาวอินดูที่ห้อมล้อมอยู่เห็นว่า ไม่มีการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์อะไรอีกแล้ว ก็พากันแยกย้ายกลับไป ก่อนจะลากลับนิกรได้กล่าวกับท่านโยคีว่า

“อาจารย์ครับ ฮ่า อย่าหาว่าผมดูถูกดูหมิ่นเลยนะครับ ผมอยากจะขอซื้อเชือกพิเศษกับตะกร้าเชือกใส่เชือกนี้ ท่านอาจารย์จะขายไหมครับ ถ้าขายถึงแม้ราคาแพงหน่อยผมก็ไม่รังเกียจ”

โยคีทำหน้าครึ้มครึ้มแหง

“เสียใจมากพ่อหนุ่ม ฉันขายให้ไม่ได้ เพราะมันเป็นเครื่องมือเลี้ยงชีพของฉัน ขายให้ท่านแล้วฉันก็หมดฤทธิ์ ฉันหา กินกับเชือกเส้นนี้ของฉันมานานแล้วอย่างยิ่งก็แล้วกัน ท่านฝากเงินกับฉันไว้สักพันลูบปีแล้ว จดตำบลที่อยู่ไว้ให้ฉัน ฉันจะหาซื้อ เชือกพิเศษส่งไปให้ท่าน”

นิกรหัวเราะ

“ลำบากนัก ก็ไม่ต้องหอรอกครับท่านอาจารย์ แะะ แะะ พูดจบนิกรก็พยักหน้า กับเพื่อเกลอของเขา “ไปเถอะพวกเรา หมายกำหนดการของเรา เราจะไปเที่ยวมฤคทายวันและสวนลุมพินี เราเสียเวลาอยู่ในเมืองพาราณสีเกือบสามชั่วโมงแล้ว ฮ่า ไปหาข้าวกินกันเสียที”

เสียงหวนมองคุณนายจอมทะเล้นอย่างเปิดเผย

“ฟัดข้าวกลางวันมาเมื่อสักครู่นี้เอง จะกินอีกแล้วหรือ”

นิกรหน้าคั้น

“หา กินแล้วหรือนี่ เอ๊ะ-หมีนี่ ความทรงจำของกันไม่ค่อยดีเลยโว้ย คูชิ...นี่กว่ายังไม่ได้กินข้าวเสียอีก”

ครั้นแล้ว ชานุกข่านกับคณะพรรคสี่สหายก็ร่ำลาท่านโยคีแล้วพากันไปจากที่นั่น ทุกคนได้รับบริจาคเงินทำบุญแก่พวกโยคีทั้งหลายคนละเล็กน้อย แล้วก็ให้ท่านแก่คนขอทานทั้งหลาย นิกรนึกสนุกขึ้นมา ก็ยกปีขึ้นเป่าเล่นในทำนองเพลง”งูเห่าอยู่ไหน” เมื่อเสียงปีดังกังวานเจื้อยแจ้วบรรดา งูเห่าทั้งหลาย ก็พากันเลื้อยออกจากตะกร้าตรงมายังเสียงปี พวกโยคีเจ้าของรู้อึ้งเอ็ดตะโร วิ่งไล่ตามจับงูเห่าของตนสับสนอลห่ม่านไปทั่ว โยคีองค์หนึ่งเมื่อครั้งก่อนเคยมาอยู่ในเมืองไทย ใ้อเอ็ดตะโรนายจอมทะเล้นด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้-ฮีนี่ปีเป่าท่ามะไรนี่”

นิกรหยุดเป่าปีมองดูหน้าโยคีแล้วหัวเราะ

“การเป่าปีตามถนนหนทาง ผิดกฎหมายด้วยหรือครับท่านอาจารย์”

“ผิดไม่ผิดไม่เข้าใจนะ แต่ว่างูจันหนีออกมาจากตะกร้าตั้งหลายตัว ปีเป่าไม่เป็นไรซี ฮีนี่เป่าเพลง ร็อกแอนด์รอลท่ามะไร งูเห่าอินเดียกำลังคลั่งเพลงร็อกรู้ไหม ฮีนี่หนังเอลวิส เพรสลิมาฉายที่นี่ งูเห่าดูเต็มโรงแรมจันขอร้องนะนายจ่า อย่าเป่าเพลงร็อกอีก”

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะขื่นพร้อมๆ กัน นิกรกล่าวกับท่านโยคีอย่างขบขัน

“เอาละครับ ที่นี้ผมจะไม่เป่าเพลงร็อกอีกแล้วเมืองไทยก็เหมือนกันครับ หนุ่มๆ สาวๆ กำลังคลั่งเพลงร็อกแอนด์รอลไปตามกัน ก่อนที่ผมจะมาอินเดียขายแก่คนหนึ่งเป็นลมตายกลางฟลอร์ ขณะที่กำลังเต้นร็อกแอนด์รอลอย่างสุดเหวี่ยง”

โยคีไม่พูดอะไรอีก ก็มลงรวบงูเห่าหลายตัวกอดไว้ในอ้อมอกแล้วพาตัวเดินจากที่นั่น

การท่องเที่ยวพาราณสีไปทั่วดินแดนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำให้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้ว ได้รู้ความจริง ในเรื่องพุทธศาสนายิ่งขึ้น โดยเฉพาะชานุกข่าน ถึงแม้พระองค์ทรงนับถือพระศิษย์ตามวิสัยของชาวฮินดูกับพุทธนั้นสืบเนื่องกันมานั่นเอง ท่านมหาราชาก็พาคณะพรรคสี่สหายเที่ยวชมปูชนียสถาน โบราณวัตถุต่างๆ ทั่วแคว้นพาราณสีจนกระทั่งใกล้จะพลบค่ำจึงข้ามแม่น้ำคงคาเดินทางกลับนครปีตนา

ดึกสงัดคืนเดียวกันนั่นเอง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับพล.กิมหงวน และดร.ดิเรก ต่างนอนหลับสนิท เพราะความร้อนและอ่อนเพลียที่ได้รับในตอนกลางวัน แต่นิกรกับเจ้าแก้วนอนหลับไม่ ทั้งสองนั่งปรกสมาธิหรือกันเจียบๆ ภายในห้องนอนอันกว้างขวางซึ่งมีเตียงนอนอันทันสมัยตั้งเรียงรายรวมหกเตียงด้วยกัน

นิกรกำลังชวนเจ้าแก้ว ให้อภัยโทษโทษของท่านชานุกข่าน เขาขอเรื่องเจ้าแก้วให้เพียงแต่เป็นเพื่อนร่วมทางลงไปในห้องมหาสมบัติของท่านมหาราชาท่านั้น เขาสัญญาจะจ่ายเงินให้เจ้าแก้วล้านบาท เมื่อกลับไปถึงประเทศไทยซึ่งเป็นค่าตอบแทนถ้าเจ้าแก้วยอมร่วมมือกับเขา

นิกรพยายามชี้แจงแสดงเหตุผลอยู่ตั้งนาน เจ้าแก้วก็ไม่เลื่อมใส

“รับประทานจะดีหรือครับ คุณนิกร ท่านมหาราชาก็ได้ออนรับพวกเราอย่างดีที่สุด รับประทานเลี้ยงดูอุปถัมภ์เต็มที่ ถ้าเราขโมยเครื่องเพชรของพระองค์ รับประทานเราก็เป็นคนอกตัญญู”

นิกรจู้ปาก

“อย่าคิดอะไรให้มากเลยนะ ตามธรรมดาแก่ก็ไม่ใช่ว่าคนที่มีความกตัญญูเท่าใดนัก ทุกครั้งที่พวกเราเหล่าแก้มักจะถือโอกาสล้วงเงินในกระเป๋าของพวกเรา ไปเป็นสมบัติส่วนตัวของแกเสมอ”

เจ้าแก้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทานครั้นคือความกตัญญูอย่างสูงของผมครับ รับประทานครเห็นว่าคุณเจ้าชายเมมาเหล่า ก็เอาเงินมาเก็บไว้ให้ แต่ว่า...รับประทานครอัยผมมันเป็นคนขี้ลืมครับ เก็บเงินของคุณเอาไว้แล้วก็ลืมคืนให้ทุกที รับประทานครเรื่องมันเป็นอย่างนี้ คนอย่างผมรับประทานครชื่อสัตย์เสมอครับ เรื่องทุจริตคิดมิชอบ ถ้าไม่จำเป็นแล้วรับประทานครไม่ทำเป็นอันขาด”

เสียงเจ้าคุณปัจจนิกฯ ละเมอดังขึ้น

“ไอ้โฮ แจ๋วแห้ว ไปเลย บ๊ยะๆๆ คงตะโปกยังกะลวดดอกไม้ไหว มานั่งตักป้าหน่อยซิหนู”

นิกรกับเจ้าแห้วต่างมองไปที่เตียง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทั้งสองแลเห็นท่านเจ้าคุณกำลังนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงฟองน้ำ ภายในมุ้งผ้าโปร่งเม็ดพริกไทยอันขาวสะอาด นิกรหัวเราะหึๆ กล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“พ่อตากับแม่ไม่ยอมแก่จะนอนหลับที่ไรละเมอดังผู้หญิงสาวๆ ทุกที”

เสียงเจ้าคุณปัจจนิกฯ พิมพ์ว่า

“ของมันละเมอดังได้ไวย”

นิกรทำคอขยับ เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้ว

“นอนหลับอย่างนี้เขาเรียกนอนเอาเรื่อง ทำไฟเย็นเสียรี”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้ตอบลูกเขยจอมทะเล้นของท่านทันที

“ก็ลองดูซิอัยกร หน้อย...จะทำไฟเย็น อัยลูกเขยทรยศ” แล้วท่านก็กรนเสียงสนั่นหวั่นไหว

เสียงกิมหงวนละเมอดังขึ้นบ้าง

“ฮะ ฮะ นี่แหละเขาว่าคบเด็กสร้างบ้าน คบหัวล้านสร้างเมืองดูได้หรือนะ หัวอย่างกะลูกมะอี”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกเท้าถีบไปนอกมุ้งเต็มแรง เท้าของท่านถูกอาเสี่ยวหล่นปลั่งลงมาจากเตียงนอนเสียงดังโครม

นิกรกล่าวกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหัวเราะว่า

“ไปปรึกษาช่างนอกเถอะวะไอ้แห้ว ราคารูปพวกนอนละเมอเหลือเกิน”

เสียง ดร.ดิเรกละเมอดังขึ้นบ้าง

“มาขี้กอด...นางระบำของฝ่าบาทแต่ละคนสะวิงตะโปกได้ดีเกินคาด ฮะ ฮะ ฝรั่งชอบดูกระหม่อม”

“ปู้โธ” นิกรคราง “อัยเบือกเอ๊ย”

ดร.ดิเรกพูดสวนควั่นทันที

“มึงนะซีอัยเบือก”

นิกรทำหน้าเบ้ ชวนเจ้าแห้วลุกขึ้นพาเดินออกไปจากห้องนั้น พอออกมาพ้นห้องเจ้าแห้วก็กล่าวกับนายจอมทะเล้นว่า

“รับประทานครแนใจหรือครับว่า รับประทานครถ้าผมยอมลงไปห้องเก็บมหาสมบัติของท่านชานุกชาน กลับไปถึงเมืองไทยรับประทานครจะจ่ายเงินให้ผมล้านบาท”

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

“แนนอนที่เดียว กันเอาเกียรติของกันเป็นประกัน ถ้ากันโกงแกลขอให้ฉันฉิบหายบรรลัจักร ให้พระแก้วพระกาฬผลาญชีวิตกัน ตายไปตกรรอกอย่าพบพระพบเจ้า”

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ

“รับประทานครตามธรรมดาทุกวันนี้ คุณก็ไม่พบพระพบเจ้าอยู่แล้ว รับประทานครไม่เคยไปวัดไปวาไปกับเขาเลยนี่ครับ”

“ฮือ” นิกรคราง “เดี๋ยวคุณก็จะตะเข้ให้เท่านั้นเอง ตกลงนะอัยแห้ว”

เจ้าแห้วนั่งคิดสักครู่

“รับประทานครจ่ายล่วงหน้าสักจำนวนหนึ่งไม่ดีหรือครับ เพื่อจะได้อุ่นใจบ้าง”

นิกรทำตาเขียว

“กูไม่มีเงินไทยไวย”

“รับประทานเงินรูปีก็ได้สิครับ รับประทานผมไม่รังเกียจเลย ดีกว่าเงินไทยเสียด้วยซ้ำ เพราะค่าของมันแพงกว่าเงินบาทตั้งหลายเท่า”

นายจอมทะเล้นล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรปีกหนึ่งออกมาแล้วส่งธนบัตรราคาหนึ่งรูปีหนึ่งฉบับให้เจ้าแก้ว

“เอ้า จ่ายให้ล้วงหน้าหนึ่งรูปีก่อน แล้วไปถึงเมืองไทยจะให้อีก”

เจ้าแก้วลั่นน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

“รับประทานค่าจ้างหนึ่งล้านบาท จ่ายล้วงหน้าเพียงหนึ่งรูปี ฮะ ฮะ รับประทานผมนะรู้ดีครับ ความหวังที่ผมจะได้เงินล้านบาทจากคุณนั่น รับประทานเป็นความหวังอันขมขื่นรัดทศใจยิ่ง แต่ผมเป็นจี้ข้าของคุณ รับประทานผมไม่อาจจะปฏิเสธได้เมื่อคุณจะใช้ผม เรายังก็แล้วกันนะครับ ผมคิดค่าป่วยการเพียงรูปีเดียว คือธนบัตรใบนี้ อีกหนึ่งล้านผมไม่เอาละครับ”

“ทำไมล่ะ” นิกรถามยิ้มๆ

“เพราะผมไม่อยากหวังลมๆ แล้งๆ นะซีครับ รับประทานผมจำได้ว่า คุณไม่เคยให้เงินผมเกินกว่าสิบบาทเลย ตั้งแต่เป็นนายเป็นบ่าวกันมา อ้า-จะลงไปห้องมหาสมบัติก็ไปซีครับ ดีสองกว่าแล้ว รับประทานมัวแต่ไอ้ไอ้พอดีสว่าง”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ไป-ไปไวย ขอบใจมากที่แกล่เต็มใจร่วมงานกับกัน”

ครั้นแล้วนิกรก็พาเจ้าแก้วเดินผ่านเฉลียงหลังพระตำหนักลงบันไดไปข้างล่าง มุ่งตรงห้องใต้ดินของท่านมหาราชชาณุกษาน

ก่อนจะเข้าไปในห้องเล็กๆ อันเป็นทางลงสู่ห้องใต้ดิน เจ้าแก้วได้กระซิบกระซาบถามนิกรว่า

“รับประทานจะต้องผ่านยามรักษาการณ์หลายคน รับประทานคุณจะจัดการกับยามอย่างไรครับ เจ้าผิวหมึกเหล่านั้น แต่ละคนร่างกายกำยำล่ำสัน ขนาดที่จับเรายกขึ้นทุ่มได้สบาย”

นิกรมองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบกระซาบกับเจ้าแก้วเบาๆ

“ปัญญามีไว้กับตัวกลัวอะไรวะ ข้าจะใช้วิชาสะกดจิต สะกดคนยามของท่านมหาราชชาณุกษานให้อยู่ในความสงบเงียบ รับรองว่ากันเป็นหมอสะกดจิตที่ขอดเยี่ยมคนหนึ่ง”

เจ้าแก้วถอนหายใจหนักๆ

“รับประทานผมเป็นจี้ข้าคุณมานานแล้ว รับประทานเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า คุณมีวิชาสะกดจิตหรือที่ฝรั่งเรียกว่า ฮิปโปโปเตมัส”

นิกรทำหน้าซอกล เขาไม่พูดอะไรอีกเดินนำหน้าพาเจ้าแก้วบุกเข้าไปในห้องเล็กห้องนั้น ซึ่งอยู่ติดกับห้องโถงใหญ่ ชั้นล่างของพระตำหนัก แสงไฟฟ้าในห้องนั้นส่องสว่างจ้ำจรัสกับกลางวัน นิกรกับเจ้าแก้วหยุดชะงักเมื่อแลเห็นเจ้าทาสผิวดำ ร่างทมิฬของท่านชาณุกษานยืนเด่นอยู่ข้างบันไดขึ้นลงห้องใต้ดิน ชายร่างใหญ่ยืนนิ่งเฉยเหมือนตุ๊กตา มือขวาใหญ่เตรียมพร้อมที่จะตัดคอผู้ที่บุกรุกลงไปยังห้องเก็บมหาสมบัติของท่านมหาราชชาณุกษานนายของเขา

นิกรหน้าถอดสี เขาหันมาพยักหน้ากับเจ้าแก้วแล้วกล่าวเบาๆ ว่า

“แกล่เจรจาด้วยยามน้อยชีวะ”

เจ้าแก้วทำคายน

“ก็ไหนรับประทานคุณบอกว่า คุณจะใช้วิชาสะกดจิต”

นายจอมทะเล้นฟันหัวเราะ

“กันก็พูดส่งเดชไปยั้งตัวเอง แะะ แะะ กันเรียนรู้มาอย่างงูๆ ปลาๆ เท่านั้น ลองดูนะ” พุดจบนิกรก็เดินเข้าไปหาเจ้าหนุ่มผิวหมึก ซึ่งมีรูปร่างใหญ่โตน่องๆ ยักษ์วัดแจ้ง

เจ้าหมอนั้นยืนนิ่งเฉยไม่กระดุกกระดิก แม้แต่ขนตาก็ไม่กะพริบ นิกรยกมือทำสะเอวมองดูคนยามสักครู่ก็ยกนิ้วชี้มือขวาจี๊สะคือคนยามเบาๆ

เจ้าหนุ่มผิวหมึกหัวเราะก๊าก แล้วทำเอวสั้นไหวไปมา

“เฮ้อ-อีนี่จ้อกระจันะนายจ๋า เล่นจี๊สะคือทำอะไร”

นิกรหัวเราะ ตบป่าเจ้าหนุ่มผิวหมึกอย่างกันเอง

“น้องชาย ขอลงไปเที่ยวห้องใต้ดินหน่อยได้ไหม”

ยามสั้นศิริชะ

“ลงไปไม่ได้กระไร”

นิกรยักคิ้วแผล็บ

“ถ้าฉันลงไปจะมีอะไรเกิดขึ้น”

“มีคนคอยคาดเกิดขึ้นซินายจ๋า ไม่ชั่ววอลงดูได้กระไร คนแขกชื่อสาคนะนาย”

นายจอมทะเล้นผิวปากหือแล้วเม้มปากแน่น

“ถ้าไม่ยอมให้ฉันลงไปสิจ๋า ฉันจะสะกดจิตแค้นะ”

“สะกดทำอะไร”

นิกรหัวเราะ

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าสะกดทำไม” พุดจบนิกรก็ทำสีหน้าถมึงทึง ยกมือขวาขึ้น วนเวียนข้างหน้าเจ้าหนุ่มผิวหมึกปากของเขาพุดพึมพำเหมือนกับจะว่าคาถา

ในที่สุดคนยามก็รู้สึกรำคาญเต็มทน

“เฮ้อ-อย่าเล่นนะนายจ๋า รำคาญกระไร อีนี่ถ้านี้ว้ทิมลูกนัยน์ตาจัน จันฟันคอบาดเลย”

นิกรถอยหลังกรูด เจ้าแก้วเดินเข้ามาหยุดยืนข้างๆ แล้วดูนิกร

“รับประทานลำบากนักก็อย่าเลยครับ ดีไม่ดีถูกฟันคอบาดเปล่าๆ ผมจัดการกับอ้ายดินปืนนี่เอง”

“แะจะทำยังไง”

“ถอะน่า” เจ้าแก้วตวาด “รับประทานเรื่องจี๊ผงสำหรับผม”

นิกรถ่าถอยออกไปปล่อยให้เป็นหน้าที่เจ้าแก้ว เจ้าแก้วถอนใจลึกๆ เดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าคนยามในระยะใกล้ชิดแล้วเจ้าแก้วก็ยิ้มให้

“สวัสดีบานู”

เจ้าบังพยักหน้า

“สวัสดีกระไร แต่ลงไปข้างล่างไม่ได้”

เจ้าแก้วอมยิ้ม ล้วงกระเป๋าหยิบซองนุหรีเงินกับไม้จีดไฟออกมา เขาเปิดซองออก ยื่นส่งให้คนยามผิวหมึก เจ้าหนุ่มร่างยักษ์หยิบไปหนึ่งมวน เจ้าแก้วรีบจูดไม้จีดไฟ

คนยามอัดควันนุหรีเข้าปอดเต็มแรง ทันใดนั้นเองใบหน้าของคนยามก็สดชื่นรื่นเริงผิปกติ รสของควันบอกให้เขารู้ว่านุหรีนี้ผสมกัญชาไม่ต่ำกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์

“โอ-คิมักมีากๆ นะนายจ๋า อีนี่กัญชาไซ้ไม่ใช่”

เจ้าแห้วพยักหน้า

“ถูกแล้วบัง เป็นบุหรืผสมกัญชา บังชอบไม่ใช่หรือ”

“ชอบคะรึบนาย ชอบมั่งมีกัณนะ อีนี่จิ้นอยากสูบ แต่ไม่มีเงินซื้อสูบ กัญชาที่อินเดียแพงมากนายจ๋า”

เจ้าแห้วส่งให้อีกมวนหนึ่ง

“เอ้า เอาไว้สูบนะบัง แล้วก็ฉันทสองคนขออนุญาตลงไปเดินเดินที่ห้องใต้ดินสักสองสามนาทีนะบัง”

เจ้าแห้วมึนหัวมึนเป็นแลเห็นฟันขาว

“สองสามนาทีลงไปทำอะไร อีนี่จิ้นให้ลงไปตลอดคืนนะ นายให้กัญชาจิ้นสูบยังจิ้นายสองคนลงไปตายข้างล่าง จิ้นไม่ว่าเลยคะรึบ”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก หันมามองดูเจ้าแห้วแล้วพูดอึมๆ

“ไปไว้แห้ว อ้ายบังมันเกิดใจคืออย่างไม่น่าจะเป็นไปได้”

เจ้าบังพูดเสริมขึ้น

“ให้กัญชาจิ้นสูบใจสบายดิเนนายจ๋า มวงไทยกัญชามีมากไม่ใช่”

เจ้าแห้วหัวเราะ ส่งบุหรืผสมกัญชาให้คนยามอีกมวนหนึ่ง

“ไม่มีใครมีหรือบัง กฎหมายเขาห้ามไม่ให้สูบกัญชา และห้ามไม่ให้มีกัญชาไว้ในครอบครอง”

เจ้าบังลืมหันไป

“ห้ามทำอะไร คนออกกฎหมายควรเห็นใจคนสูบกัญชาสิคะรึบ ฮะ ฮะ ชอบใจมากๆ นะนายจ๋า”

นิกรกับเจ้าแห้วมองดูตากันและอึมให้กัน ต่อจากนั้นนายจอมทะเล้นก็เดินนำหน้าพาเจ้าแห้วลงไปยังห้องใต้ดินอันเป็นที่เก็บสมบัติอันมหาศาลของท่านมหाराชาซานุข่าน เมื่อลงมาพ้นชั้นบันไดนิกรก็กล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“เราจะต้องผ่านยามอีกหลายคน แกมีกัญชาพอที่จะแจกจ่ายพวกยามไหมล่ะ”

“รับประทานพอลครับ ผมรู้ล่วงหน้าแล้วว่าถ้าแจกยามพวกนี้ได้กัญชาจากเรา เขาก็จะปล่อยให้เราผ่านยามไปได้ รับประทานคุณเชื่อไหมล่ะครับว่า กัญชามีอำนาจขนาดเรียกว่าครองโลกทีเดียว”

นิกรหัวเราะ

“พอแล้ว มึงซั๊กจะมากไปหน่อย ไป...เดินเรื่อยไปทางนี้ห้องใต้ดินนี้มันเจียบวังเวงอย่างไรชอบกลไว้ย คุณคล้ายกับถ้าตามภูเขา”

เจ้าแห้วเห็นฟ้องด้วย

“รับประทานนั่นนะสิครับ ดึงต่างที่เราเดินไปทะเลออกไปภูเขาทองวัดสระเกษ รับประทานจะว่ายังไงครับ”

นิกรแยกเงี้ยว

“มันจะทะเลไปได้อย่างไรกันวะ นี่มันประเทศอินเดีย”

ทั้งสองพากันเดินไปตามทางสู่ห้องเก็บสมบัติอันมหาศาล ในที่สุดนิกรกับเจ้าแห้วก็ได้เผชิญหน้ากับคนยามของท่านมหाराชาซานุข่านอีก จากแสงไฟฟ้าอันสว่างนวล ทั้งสองต่างแลเห็นเจ้าหนุ่มผิวโอษฐ์ยิ้มเยิ้มเบาเบ้อเริ่มปราดเข้ามาหยุดยืนขวางหน้าในท่าคุกคาม

“เห...อีนี่ลงมาทำอะไรนะ”

นายจอมทะเล้นทำปากเบะ ยกมือขวานเวียนไปมาเบื้องหน้า คนยามเจ้าหนุ่มผิวหมึกปิดมือนิกรทันที

“เล่นอย่างนี้ไม่คืนนะนายจ๋า แจกไม่ชอบไว้ย”

นิกรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย แล้วหันมาทางเจ้าแห้ว

“การสะกดจิตของกันเห็นจะใช้ไม่ได้ เมื่อก่อนกันเคยสะกดได้จริงๆ วะ แกจัดการออมชอมกับอ้ายบังหนวดยุ่มยาม คนนี่ที่เถอะวะ”

เจ้าแห้วผิวปากหิวเดินเข้ามายื่นเผชิญหน้ากับเจ้าหนุ่มผิวคำหนดเครารุงรังหน้าตาเหมือนลิงกอริลล่า แล้วเจ้าแห้วก็กล่าวทักเป็นภาษาภารตะ

“กาโห”

เจ้าบังอมยิ้ม

“กาโหนานี้ ะรวะกินนานะ”

เจ้าแห้วพยักหน้า

“ะรวะกินหนาหางหมากระดูกกระดูกนะ”

เจ้าหนุ่มผิวคำหนดหน้าตาแสดงความไม่พอใจ เจ้าแห้วยื่นบุหรืผสมกัญชาให้มวนหนึ่ง

“ล้อเล่นนิดหน่อยอย่าโกรธอย่าเคืองเลยนะบานู เอ้า เอากัญชาไปสูบแก้งวงสักมวนซี”

เจ้าบังสันสิริชะแล้วพูดเสียงเอ็ดตะโร

“อินี่ชีกาเร็ดไม่ใช่กัญชานะ”

“แล้วกัน ลองสูบดูหน่อยเถอะนะ ถ้าไม่ใช่กัญชาฉันยอมให้บานูเขกกบาลฉัน”

เจ้าหนุ่มผิวหมึกอมยิ้ม

“เขกกที่ที่คะร่าบ”

เจ้าแห้วตวาดแว๊ด

“กัที่กัได้ตามใจแกะซี” แล้วเจ้าแห้วก็ขยี้คียบุหรืพิเศษของเขาใส่มือเจ้าแวกคำ นิกกริบล้วงกระเป๋าหยิบไฟแช็คออกมาจุดขึ้นให้เจ้าบังจุดสูบ

ควันของกัญชาหอมชื่นใจจริงๆ เจ้าหนุ่มผิวหมึกเหลือที่จะกล่าวแล้ว เขากลืนควันเข้าไป บานูก็มีกิริยาท่าทางสดชื่นรื่นเริงผิดปกติ เขาอืดควันเข้าปอดตืดๆ กัน และอย่างรวดเร็วจนกระทั่งนิกกรกล่าวห้ามด้วยความสงสาร

“เฮ้ย ๆ ค่อยสูบก็ได้บานู เดียวก็ตายหาหอรอก”

เจ้าบังยิ้มแป้น

“ตายท่ามะไร ไม่ได้สูบซึกรับตาย อินี่จันเป็นแวกเฝ้าที่นี้หนา มหาราชาประมาณกัญชาให้จันเดือนละร้อยกรัมเท่านั้น นะนาย เงินเดือนอีกหกสิบลูปี โอ-ท่านใจดีมีมาก”

นิกกรยิ้มให้คนยาม

“เราเอากัญชามาจากกรุงเทพฯ ตั้งเกือบตัน ถ้าบานูให้เราผ่านยามเข้าไปที่ห้องเก็บสมบัติของชานุกข่าน พรุ่งนี้เราจะเอากัญชามาให้สักยี่สิบกิโล”

เจ้าบังนัยน์ตาเหลือก เขาตะโกนราวกับข้างร้อง

“ยี่สิบกิโล โอ.....อินี่ท่านพูดจริง.....”

“เออ” นิกกรรับคำ

เจ้าบังหัวเราะ

“ไซเอ๋มมิส ท้อค”

นิกกรสะคุ้งโหยง

“แล้วกัน ฉันไม่ใช่พนักงานเมืองหรือ ฉันไม่เคยโกหกใคร โกหกบาป ฉันพูดจริงเสมอ ถ้าพรุ่งนี้ฉันไม่เอาภรรยามาให้ บัง ๒๐ กิโลเมตรที่สัญญาไว้ ขอให้พระสิวะ จงบันดาลให้ฉันจู้จๆ ไปเลย”

เจ้าบังหน้าตื่น

“จู้จๆ ทำอะไร”

“ก็อหิวาต์นะซี โกร๊กเดียวนอนอึดอยู่ในส้วมแข่งขาอ่อนเปียกๆไม่ขึ้น พอโกร๊กที่สองก็ต่อโลงได้บังเคยเป็นหรือเปล่าล่ะ”

เจ้าบังอ้าปากหาว

“เป็นทำอะไร โรคอย่างนี้ไม่ชอบเป็นคะริ๊บบ โอ...หอมดีคะริ๊บบ ก็ภูเขาเมืองไทยรสชาติกว่าอินเดียมาก ก็ภูเขอินเดียขายกรัมละห้ารูปีคะริ๊บบ”

นายจอมทะเล่นทำหน้าเบ้

“อ้อ แพงมากทีเดียว”

“แพงไม่เป็นไรคะริ๊บบ อันนี้ผสมหญ้าลงไปตั้งเก้าสิบเปอร์เซ็นต์นะนายจ๋า สูดแล้วหัวปวดมึนมาก”

เจ้าแห้วหัวเราะคิก

“เขาเรียกปวดหัว ไม่ใช่หัวปวด”

“ปวดหัวทำอะไร หัวปวดนะนาย อ้ออ้อ...ก็ภูเขานี้อร่อยมากคะริ๊บบ แปดสิบกว่าปีแล้วเพิ่งได้สูดก็ภูเขาดีๆ อย่างนี้”

นิกรกับเจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกพร้อมๆ กัน แล้วนิกรก็ถามว่า

“บานูนะรืออายุแปดสิบปี”

“โอ...ไม่ใช่ซะ อายุจึ้นกับพ่อแม่ของจึ้นรวมกันสามคนนะนาย”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ตกลงก็ไม่บอก”

เจ้าแห้วส่งชิกาเร็ดพิเศษให้บานูอีกมวนหนึ่งแล้วเดินนำหน้าพานิกรผ่านหน้าบานูไปอย่างสบาย อำนาจของภรรยาทำให้เจ้าบังผิวหมึกคนนี้ หมดความซื่อสัตย์ และจงรักภักดีต่อท่านมหाराชาเสียแล้ว เขามองดูนิกรกับเจ้าแห้วอย่างชื่นชม และนึกหวังที่จะได้ภรรยาที่สืบกิลกรั่มจากนิกรในวันพรุ่งนี้

ทั้งสองผ่านยามอีกสองสามแห่ง และเจ้าแห้วได้ใช้ภรรยาเป็นใบผ่านทางซึ่งได้รับความสะดวกสบายอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ ในที่สุดนิกรกับเจ้าแห้วก็มาถึงหน้าห้องเก็บสมบัติอันมหาศาลของท่านซานุข่านมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลก ซึ่งใครๆ ทั่วโลกย่อมรู้ดีว่าท่านมหाराชาองค์นี้ร่ำรวยที่สุด และครั้งหนึ่งพระองค์เคยแสดงความเป็นมหาเศรษฐีของพระองค์มาแล้วด้วย การแข่งขันกับท่านมหाराชาอีกองค์หนึ่ง เมื่อสิบปีที่แล้วมาในสมัยที่อินเดียยังเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ ครั้งนั้นชาวยุโรปและอเมริกันหลายคนได้เดินทางมายังนครปีटनाแห่งประเทศอินเดีย เพื่อชมการเผาธนบัตรครั้งละล้านรูปีระหว่างซานุข่านกับมหाराชาโกญจนาทอมฤต ทั้งสองพระองค์เผาธนบัตรอยู่ถึงสามวันสามคืนก่อนที่จะมีผู้แพ้และชนะ ข้าหลวงใหญ่แห่งประเทศอินเดียได้ยื่นมือเข้าเกี่ยวข้อง ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยจนกระทั่งมหाराชาทั้งสองพระองค์ทรงโอฬายให้แก่กัน และทรงปรองดองกันเหมือนแต่ก่อน

หน้าห้องเก็บสมบัติมีแสงไฟฟ้าส่องสลัวลง เจ้าบังที่ประจำหน้าห้องตกเป็นทาสภรรยาไปอีกคนหนึ่ง พอได้รับแจกชิกาเร็ดพิเศษของเจ้าแห้ว เจ้าบังผิวหมึกก็ละทิ้งหน้าที่ไปหาที่นั่งสูดภรรยาอย่างสบายใจ

เจ้าแห้วมองดูภรรยาแจกลที่ประตุนั้น แล้วกล่าวกับนิกรเบาๆ

“รับประทานเปิดซีครับ รับประทานผมตื่นตื่นเต็มทนแล้ว รับประทานคราวนี้ต้องเป็นมหาเศรษฐีเมืองไทยแน่ๆ ไม่มีเพชรลูกขนาดใหญ่เอาไปเติมกระเป๋ารับประทานผมก็นอนกินไปได้ตลอดชาติ”

นิกรยิ้มแห้งๆ และถอนหายใจหนักๆ มองซ้ายมองขวาเพื่อให้แน่ใจจริงๆ

“กันชักหวาดเสียแล้วละ ้วยอ้ายแห้ว ดึงต่างที่เราสองคนเข้าไปขลุกอยู่ในห้องมหาสมบัติยามมันปิดประตูขังเรา แล้วเราจะออกทางไหน ประตูนี้เป็นประตูเหล็กมันคงแข็งแรงมาก

เจ้าแห้วกล่าวขึ้นเป็นงานเป็นการ

“รับประทานคับขันเฉพะหน้าเอาไว้คิดแก้ไขกันทีหลังเถอะครับ”

นายจอมทะเล้นนิ่งคิดอยู่สักครู่

“เอวาระ เป็นอะไรก็เป็นกัน เกิดมาเป็นลูกผู้ชายต้องเป็นโจร”

เจ้าแห้วทำคายนแล้วหลับตา

“รับประทานเราสองคนเป็นโจรบรรดาศักดิ์นี้ละครับ หรือเรียกว่ารับประทานผู้ร้ายผู้ดี”

นิกรว่า “ผู้ร้ายผู้ดี ผู้ดีผู้ร้าย โจรบรรดาศักดิ์หรือโจรห้าร้อยมันเป็นโจรเหมือนกันทั้งนั้น อ้า...ถ้าเขาจับได้แก่กับกันก็คงต้องติดตะรางอยู่ในอินเดียไม่ต่ำกว่าสามสี่ปี”

เจ้าแห้วหน้าเสีย

“รับประทานมือชั้นเรา รับประทานให้เขาจับได้ก็ไม่ใช่ชาติเสือนะซีครับ”

นิกรฝืนยิ้มอย่างยากเย็น

“ใครบอกแก่ละว่ากันเป็นชายชาติเสือ เอ...ชักกลัวตระรางเสียแล้วละ ้วย หรือกลับขึ้นไปนอน”

“ปู้โธ...” เจ้าแห้วคราง “รับประทานมาถึงชั้นพยายามจะลักทรัพย์แล้ว ก็เอาให้เข้าข่ายลักทรัพย์เถอะครับ รับประทานเชื่อผมเป็นเจริญสุขแน่ รับประทานเราไม่ได้ขโมยเพชรนิลจินดาของท่านมหाराชา แต่เราอยากจะได้ของของท่าน พระองค์มีมากมายนักเราก็ต้องหยิบเอาไปเสียบ้าง”

“อ้อ เอาที่เอวาระ ถ้าไ้แก่กับกันก็ย้ายที่อยู่จากวังนี้ไปอยู่ในคุก”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานสบายดีเหมือนกันครับ มหาเด็กละของท่านชานุกษานคนหนึ่งเคยเล่าให้ผมฟังว่า คุกที่อินเดียสุขสบายที่สุดในโลก รับประทานมีอาหารให้รับประทานวันละสี่เวลา รับประทานอาหารเข้าไปดาวหมูแฮม กาแฟและผลไม้ อาหารกลางวันขนมจีบซาลาเปา ตอนบ่ายแซนวิชกับน้ำชา อาหารค่ำแบบโต๊ะจีนและอาหารฝรั่งดินเนอร์สลักกันไป รับประทานวันเสาร์ตอนกลางคืนมีลีลาสและซัปเปอร์ด้วย รับประทานอย่างนี้ก็สบายดีนี่ครับ”

นิกรขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้ว เจ้าแห้วรีบล่าถอยออกไปให้พ้นรัศมีเท้า

“ถ้าคุณอินเดียเป็นอย่างที่แก่ว่าละก็รับรองว่า ถนนหนทางจะเจียบเหงาเหมือนเมืองร้างทีเดียว พลเมืองชาวอินเดียทั้งหลายจะพยายามหาทางติดคุกจนได้”

ต่อจากนั้น นิกรก็เริ่มลงมือเปิดรหัสลับของกุญแจประตูเหล็กบานใหญ่ ช่วงเวลาไม่ถึงห้านาที กุญแจกลหรือกุญแจรหัสลับ ก็ถูกเปิดด้วยความสามารถอันยอดเยี่ยมของนิกร และแล้วนิกรก็เปิดประตูห้องมหาสมบัติออกได้อย่างสะดวกสบายซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ คล้ายกับว่านิกรของเราเป็นผู้วิเศษใช้คาถาอาคม

เมื่อบานประตูเปิดภายในห้องเก็บสมบัติก็สว่างไสวด้วยแสงไฟฟ้า เครื่องระบายอากาศเริ่มทำงานของมันทันที ทำให้ห้องอันกว้างใหญ่เย็นสบายและอากาศบริสุทธิ์

ทั้งสองได้มีโอกาสได้เห็นทรัพย์สินสมบัติอันมหาศาลของท่านมหाराชาชานุกษานอีกครั้งหนึ่ง ต่างคนตื่นตาตื่นใจเหลือที่จะกล่าว เจ้าแห้วจึงตรงไปที่แจกันลายครามขนาดยักษ์ซึ่งบรรจุเพชรลูกขนาดโตไว้ในนั้นหลายพันเม็ด แต่ละเม็ดมีราคานับแสนขึ้นไป แสงเพชรต้องแสงไฟเป็นประกายวาวและวูบวาบ เจ้าแห้วโกยเพชรขึ้นมาทั้งสองกำมือแล้วหัวเราะลั่น

“โอ...คุณนิกรครับ ผมกลายเป็นมหาเศรษฐีไปแล้ว รับประทานกลับไปเมืองไทยเมื่อไรผมจะยื่นใบขอลาออกจากตำแหน่งคนใช้ทันที ผมจะต้องเป็นมหาเศรษฐีคนสำคัญของประเทศไทยคนหนึ่ง โอ...รับประทานโชคของผม...โชคอันประเสริฐของผม”

นิกรยิ้มให้เจ้าแห้ว

“คุณสติไว้บ้างไว้อัยฮั่ว ยังไงๆ ก็กลับไปเป็นบ้าที่เมืองไทยดีกว่า รู้สึกว่าโรงพยาบาลบ้าที่นี่สู้ปากคลองสานของเราไม่ได้”

เจ้าแห้วทำหน้าซอซอ

“รับประทานผมไม่บ้าหรือครับ สติมันยังได้อยู่ รับประทานคุณจะทำอะไรหรืออยากได้อะไรก็เชิญสิครับ รับประทานผมอนุญาต”

นิกรหัวเราะ

“ของแกรี่”

ทันใดนั้นเองเสียงประตูเหล็กก็ถูกปิดดังโครม นิกรกับเจ้าแห้วใจหายวาบต่างคนต่างเสียวัวเสียวัวกำลังใจ เจ้าแห้วหน้าซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ ความรู้สึกบอกกับตัวเองว่าเขากับนิกรถูกขังอยู่ในห้องนี้เสียแล้ว และคงไม่มีทางที่จะออกไปนอกห้องได้

“อ้อ รับประทานแยแล้วครับเรา”

นิกรตัวสั่นปากซีด เขาจ้องตาเขม็งมองไปที่ประตูเหล็กบานนั้นแล้ววิ่งไปที่บานประตู เจ้าแห้ววิ่งเข้ามาด้วยต่างคนต่างช่วยกันเปิดประตูเหล็กแต่ก็ไม่เป็นผล บานประตูบานมึนไม่มีที่ท่าว่าจะเปิดออกได้เลย

“ตายละวาญ” นิกรพูดเสียงหนักๆ

เจ้าแห้วทำปากเบะเหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานคุณไม่ตายคนเดียวหรือครับ รับประทานผมก็ตายด้วย รับประทานเราติดกับท่านมหाराชาเสียแล้ว ห้องนี้คงจะมีเครื่องกลไกทำให้ประตูปิดได้เมื่อมีผู้ลวงล้าเข้ามาในห้อง รับประทานผมสงสัยเหลือเกินครับ”

“สงสัยว่ายังไงวะ”

“รับประทานสงสัยว่า คุณกับผมมีหวังได้เป็นปุ๊โสมกันคราวนี้แหละครับ” พูดยบเจ้าแห้วก็ร้องไห้โฮ “โธ่ รับประทานไม่ควรเลย อยากรู้อยากเห็นของคนอื่นเขาผลกรรมเห็นทันตาเห็นสมดังคำที่พระว่า...อ้อ...ว่ายังไงนะครับ”

นิกรตวาดลั่น

“กูจะไปรู้รี แกนี่ไม่ได้ความไว้อัย เสือร้องไห้ทำไมทำให้เข้าใจเสียไปด้วย หัวเราะซีไว้อัย”

เจ้าแห้วตวาดนิกรบ้าง

“รับประทานหัวเราะไม่ออกนี่ครับ”

นิกรว่า “วิสัยของคนฉลาดเมื่อมีเรื่องร้ายหรือภัยอันตรายเกิดขึ้น ก็ต้องกุมสติไว้ให้มั่นคง คนเราลองเสียวัวแล้วก็จะทำอะไรไม่ถูก ชักตัวอย่างให้เห็นง่ายๆ ก็คือคนที่ถูกอัคคีภัย พอดอกใจตื่น ไฟก็ลามมาใกล้บ้านก็เสียวัวตัวสั่นงันงก แทนที่จะไปเซฟกวาดเงินกวาดทองของตนหลบหนีไฟกลับคว้าเอาครกदान้ำพริกและไม้ตีพริก แผ่นลงจากเรือนบางคนแบกโถงน้ำทั้งใบวิ่งแนบ ทำใจสิจ๊ว ไว้อัย ตายก็ตายด้วยกัน อย่างไรก็ตามเสียวัวนี้เข้าพวกเรา ก็คงจะมาช่วยแก้กับกันให้ออกไปจากห้องนี้ได้”

ก่อนที่เจ้าแห้วจะพูดว่ายังไง นิกกรับเจ้าแห้วก็โผล่เข้าออกกันด้วยความเกรงกลัวในเสียงประหลาดของใครคนหนึ่งที่กำลังก้าวขึ้นด้วยเสียงเยือกเย็นแต่กังวาน

“สูเจ้าเอ๋ย ความโลภทำให้สูเจ้าทั้งสองพากันมาสู่ความตาย สมบัติเหล่านี้เป็นของชานุกข่านลูกหลานของข้าและเป็นสมบัติที่ข้าสะสมไว้ให้เขาด้วย สูเจ้าไม่มีปัญญาหาทรัพย์ สูเจ้ามีความคิดต่ำช้าที่ลึกลับโมฆะทรยศสินของผู้อื่น ฮะ ฮ้า สูเจ้าทั้งสองต้องตายแน่นอน ปีศาจ เฝ้ารักษาสมบัติของชานุกข่านที่อยู่ในห้องนี้ จะหลอกหลอนสูเจ้าให้ได้รับความตกใจจนกว่าหัวใจจะหยุดเต้น เป็นอันว่าสูเจ้ามีหวังได้เป็นผีเฝ้าห้องมหาสมบัติของชานุกข่านลูกหลานของข้าแล้ว”

นิกกรับเจ้าแห้วกอดกันกลมดิก เส้นผมบนศีรษะของนิกถูชันและตั้งเป็นเส้นตรงทั้งศีรษะ เจ้าแห้วตัวสั้นนั่งงอเต็มไปด้วยความเกรงกลัวภูติผีปีศาจ ส่วนนิกก็เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามแสงไฟในห้องที่ยังส่องสว่างจ้าอยู่ตลอดเวลา ทำให้นิกยังมีขวัญและกำลังใจอยู่บ้าง

“หะ-แห้ว-วะ-ไวย” นายจอมทะเล้นพูดเสียงสั้นเครือ

“วะ-ว่า-ยะ-ยัง-งไคร้บ” เจ้าแห้วพูดเสียงสั้นเช่นเดียวกัน “รับประทานผมได้ยินเสียงเหมือนผู้หญิงร้องไห้”

นิกกรับลูกชู้ กระซิบต่อเจ้าแห้วทันที

“ไอ้หอก ได้ยินก็ไม่ต้องบอกข้า”

“รับประทานกลัวหรือครับ”

“เออ” นิกกรับพูดเสียงหนักๆ “พยายามช่วยกันหาทางออก รอยต่อที่ผนังคอนกรีตตอนนั้นอาจจะเปิดประตูกลับก็ได้”

แล้วนิกก็จูงมือเจ้าแห้วพาเดินตรงไปที่ผนังด้านซ้ายซึ่งมีรูปปั้นพระบิดาของท่านมหाराชาชานุกข่านนั่นเอง รูปปั้นนี้มีมือสวยงามมากขนาดเท่าคนจริงๆ

ขณะที่นิกกรับเจ้าแห้ว กำลังช่วยกันหาทางออกจากห้องสมบัตินี้ทั้งสองก็ได้ยินเสียงหญิงคนหนึ่งพละพร่าพันด้วยภาษาฮินดูกลางร้องไห้อย่างคร่ำครวญน่าสงสาร นางเอ๋ยพระนามของชานุกข่านบ่อยๆ นิกกรับค่อยๆ ยกแขนขวามือขึ้นมองดู พอแลเห็นขนลุกซู่ความหวาดกลัวผีปีศาจก็บังเกิดขึ้นแก่นิกกรอย่างลึนพัน

“เสียงไครวะ” นิกกรับกระซิบถามเจ้าแห้ว

เจ้าแห้วยังคงกอดนิกกรแน่น เขาฝืนยิ้มปลอบใจตนเองแล้วย้อนถามนิกกรว่า

“รับประทานคุณว่าเสียงไครละครับ”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายหน

“กันว่าเสียงผู้หญิงวะ”

เจ้าแห้วทำหน้าเล็กน้อย

“รับประทานเสียงมหารานิกกรมะงครับ”

นิกกรับยื่นวามไปหมดทั้งตัวรีบยกฝ่ามือข้างขวาอุดปากเจ้าแห้ว

“อย่าพูดถึงท่านอีก ข้ากำลังนึกถึงท่านอยู่ทีเดียว อ้อ...เจ้าประคุณเอ๋ยไปที่ขอบๆ ที่ขอบเถิด ลูกกลัวแล้ว คุณแม่เจ้าข้า”

จากแสงไฟอันส่องสว่าง เจ้าแห้วแลเห็นคนที่แขนนิกถูชันก็รู้สึกขบขันเลขหัวเราะออกมาเบาๆ

“รับประทานคุณกลัวผิจนขนลุกชู่อย่างนี้เชียวหรือครับ”

นายจอมทะเล้นสั้นศีรษะ

“เปล่า”

“รับประทานแล้วทำไมขนมันลุกได้ละครับ”

“ข้าปวดท้องอี” นิกรพูดเสียงเครือน่าสงสาร “ที่ขณลูกก็เพราะเต็มกลันแล้ว แก่ก็รู้นิสัยข้าดีแล้ว ลงตกใจถึงที่สุดเป็นต้องอุจจาระราด”

เจ้าแห้วคลายมือที่กอดนิกรออก แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“แล้วนี่ราดหรือยังครับ”

นิกรยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“จวนเต็มทนแล้ว เฮ้อ-ไม่ควรอรุตรลิงมาห้องมหาสมบัติเลย” แล้วนิกรก็จู้ปาก “ไปทางสุดห้องทางขวามือเถอะ”

เจ้าแห้วพูดแซนนิกรไว้

“รับประทานอย่าไปเลยครับ เทวรูปองค์นั้นน่ากลัวเหลือเกิน”

นิกรมีกำลังใจดีขึ้นตามลำดับ

“เทวรูปพระอุมาปางครุฑรายไม่น่ากลัวอะไรหรอก เราไปกราบไหว้ท่านเสียหน่อยท่านจะได้ช่วยเหลือเรา แก่รู้ใหม่ว่าพระอุมาเป็นใคร”

“รับประทานเป็นผู้หญิงครับ”

“ถูกแล้วโว้ย รูปปั้นของท่านก็บอกแล้วว่าเป็นผู้หญิง ท่านเป็นมเหสีของพระอิศวรโว้ย ชาวฮินดูทุกคนนับถือมาก พระอุมาปางปรกติเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลก แต่ปางครุฑรายหน้าตาครุฑอย่างนี้และเสวยโลหิตเป็นอาหาร”

เจ้าแห้วมองคูนิกรอย่างเกรงใจ

“รับประทานเรื่องนี้เอาไว้วันหลังสอนผมดีกว่าครับ พยายามหาทางออกไปจากห้องนี้ก่อนเถอะครับ รับประทานผมกลัวจนอุจจาระขึ้น ไปอยู่บนหัวสมองหมดแล้ว

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรบอกตัวเองว่า เสียงคนพูดและเสียงผู้หญิงร้องไห้นั้น อาจจะเป็นเสียงมนุษย์ไม่ใช่เสียงผีปีศาจ คนของท่านซานุกข่านคงจะพูดทางเครื่องขยายเสียงเพื่อหลอกเขากับเจ้าแห้วให้ซื่อคตาย ทั้งนี้ก็เพราะผีไม่มีตัวตน มีแต่วิญญาณเท่านั้นขอมพูดไม่ได้

แล้วนิกรก็มีสีหน้าชุ่มชื้นขึ้นทันที เขายกมือขวาตบป่าเจ้าแห้วค่อนข้างแรงแล้วกล่าวว่า

“ผีไม่ใช่สสาร ไม่มีตัวตน เมื่อผีไม่มีร่างกายมีแต่วิญญาณผีขอมพูดไม่ได้ เสียงที่เราได้ยินเป็นเสียงคนไม่ใช่เสียงผี”

เจ้าแห้วยังหวาดกลัวอยู่เช่นเดิม

“รับประทานคุณอย่าลืมนะ ผีเป็นอิทธิปาฏิหาริย์นะครับ ถึงผีไม่ใช่สสารไม่มีตัวตน แต่ผีขอมมีฤทธิ์ปรากฏให้เราเห็นได้ควักใส่ออกมาโชว์เรา หรือแลบลิ้นปลิ้นตาหลอกเราก็ได้ รับประทานที่เขาถูกผีหลอกจนจับไข้หัวโกรันก็มีถมไป”

นิกรหน้าถอดสีทันที

“นั่นนะซี แต่ว่า...กูชักบ้าขึ้นมาแล้วโว้ยอ้ายแห้ว จะเป็นผีหรือคนกูสู้ทั้งนั้น”

เจ้าแห้วฝืนยิ้ม

“รับประทานสู้กับผีไม่มีทางชนะนะครับ คุณเตะหรือชกมันก็ไม่ถูก”

“ปู้โฮ่ แล้วมึงจะพูดทำลายขวัญกูเอาตะหวักตะบวยอะไรวะรู้ที่อยู่แล้วอ้ายเรา กลัวผียังจะพูดทำลายขวัญอีก”

เจ้าแห้วชักฉิว

“รับประทานผมก็บริษัทตาแหกเช่นเดียวกับคุณนั่นแหละครับ”

นิกรไม่ยอมพูดอะไรอีกปลอบใจตัวเองด้วยบุญหรื นายจอมทะเล้นล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบบุญหรือออกมาจูดสูบ แล้วยื่นของบุญหรืให้เจ้าแห้วแต่เจ้าแห้วสั่นศีรษะปฏิเสธ

ทั้งสองต่างเดินวนเวียนไปมารอบห้องโถงใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยอัญมณีและวัตถุทองคำอันมีค่าเช่นเทวรูปต่างๆ

ครั้งหนึ่งนิกรแลเห็นปทุมหนึ่งปรากฏอยู่ที่ผนังเบื้องหลังเทวรูปพระนารายณ์ นิกรหันมายิ้มกับเจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า
“ได้การแล้วไว้อย่างไร เรามีความหวังที่จะออกจากห้องมหาสมบัติของท่านมหाराชาได้แล้ว นี่ยังงั้นละสวิตซ์สำหรับ
ปิดเปิดประตูลับ รูปลักษณะของมันบอกว่าเป็นสวิตซ์ไฟฟ้าอย่างไม่ต้องสงสัย

เจ้าแห้วปราศเข้ามาหานิกรทันที

“รับประทานดีแล้วครับ หาประตูออกให้ได้เสียก่อน แล้วเราก็ก็นำประตูออกให้ได้เสียก่อนแล้วเราก็ก็นำประตูเตรียม
ล่าถอยหลังจากเรากอบโกยเพชรนิลจินดาเอาใส่กระเป๋าของเราไปให้เต็ม รับประทานกลิ่นเพชรและมรกตหอมชื่นใจ
เหลือเกิน”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วขึ้น

“เพชรตะหวักตะบวยอะไรของแเกาะมีกลิ่น”

เจ้าแห้วลืมหูละม้าย

“รับประทานก็ผมได้กลิ่นมันจริงๆ นี่ครับ”

นิกรหัวเราะ

เจ้าแห้วคือนปะหลับปะหลือก ทันใดนั้นเองนิกรก็ใจหายและเหินวาบไปหมดทั้งตัว นัยน์ตาของเขาเหลือกลานเต็ม
ไปด้วยความตระหนกตกใจเหลือที่จะกล่าว จากแสงไฟอันสว่างไสวภายในห้องเก็บมหาสมบัติอันมีค่าควรเมือง นิกรได้แล
เห็นเทวรูปพระนารายณ์ซึ่งมีขนาดเท่าคนจริงๆ เคลื่อนไหวพระกรทั้งสี่แสดงบุญฤทธิ์และอิทธิปาฏิหาริย์ ความเกรงกลัวทำให้
นิกรรู้สึกว้าวใจของเขาหยุดทำงานเสียแล้ว นิกรหันมากระซิบกับเจ้าแห้วด้วยเสียงสั่นเครือและแผ่วเบา

“แห้วไว้อย่างไร”

“ไว้อย่างไร” แล้วเจ้าแห้วก็ยกมือไหว้นิกรอย่างนอบน้อม “ขอโทษที่รีบรับประทานผลออกไป มีอะไรเกิดขึ้นหรือ
ครับ รับประทานหน้าคุณสดชื่นผิดปกติ”

นิกรฝืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“หน้าซีดไว้อย่างไรไม่ใช่หน้าสดชื่น ข้ากำลังจะซื้อคตตายแล้วรู้ไหม อ้อ-แกคิดว่าเทวรูปเหล่านี้จะเคลื่อนไหวได้บ้างไหม”

เจ้าแห้วสะดุ้งสุดตัว

“แล้วกัน รับประทานอย่าพูดอย่างงี้สิครับ โธ...รับประทานผมเห็นเทวรูปพระนารายณ์กระดุกกระดิกได้”

“อ้อๆ กันกำลังจะบอกแกอยู่เดี๋ยวนี้เชียว ปรี๊ด คู้ซี้ โอ๊ย-พระกรทั้งสี่กำลังกระดุกกระดิก”

ทั้งสองต่างจ้องมองไปที่องค์เทวรูปพระนารายณ์ซึ่งประทับนั่งอยู่บนพระแท่น องค์พระสี่กรปั้นด้วยโลหะชนิดหนึ่ง
ทาสีบรอนซ์เงิน หัตถ์ทั้งสี่ทรงตรี,คทา,จักร และสังข์ เป็นรูปปั้นที่มีส่วนศักดิ์ก่อนข้างสูงชะลูด พระนารายณ์ทรงฉลองพระ
เนตรสีชาอ่อน พระองค์กำลังขยับบั้นพระองค์และพระกรทั้งสี่ไปมา

นิกรกับเจ้าแห้วถอยกลับขยับเขยื้อนไปตามกัน และแล้วเมื่อพระนารายณ์เสด็จลุกขึ้นจากพระแท่นอย่างแจ่มจ้า นิกรกับ
เจ้าแห้วก็ตัวสั่นงันงก รีบทรุดตัวลงนั่งพับเพียบและกราบลงบนพื้นด้วยความเคารพเกรงกลัว

องค์นารายณ์ทรงกระแอมเบาๆ เสด็จเข้าประทับยืนเบื้องหน้าคนทั้งสองแล้วรับสั่งขึ้นด้วยเสียงหวานๆ

“เจ้าทั้งสองเป็นใครวะ”

นิกรตัวสั่นเหมือนลูกนกถูกฝน

“อ้อๆ ลูกหมา-เอ๊ย-ลูกช้างทั้งสองเป็นคนไทยครับ เจ้าพ่อลูกช้างพากันมาที่สนามจอนอินเดียครับ” นิกรพูดละล้าละลัก
แทบไม่เป็นภาษามนุษย์

พระสี่กรทรงพระสรवल

“เข้ามาทัศนจรหรือมา...ขโมยราชทรัพย์อันมีค่าเหล่านี้”

“แะ แะ ลูกช่างไม่ได้ขโมยหรือครับเจ้าพ่อ”

พระนารายณ์ยกพระบาทข้างขวาเตะหน้าอกนิกรดั่งฟับ

“ยังจะแก้ตัวอีก เดี่ยวพ่อก็หักคอเสียเลย”

นิกรร้องสุดเสียง ยกมือทั้งสองขึ้นคลำคอหอยของตัวเอง แล้วร้องวิงวอนคืนทุนทรัพย์อย่างน่าสงสาร

“โอ๊ย อย่าทำผมเลยครับ เจ้าพ่อ โอ๊ย-หายใจไม่ออกแล้ว”

พระนารายณ์ทรงพระสรวลหึๆ แล้วควาดแว้ด

“ยังไม่ทันหักเลยไว้อย่างไรหรือเสียแล้ว”

“ก็ลูกช่างกลัวตายนี่ครับ”

พระสีกกรก้มพระองค์ลงแล้วยกพระหัตถ์จับคางนายจอมทะเล้นให้เงยหน้าขึ้นต่างฝ่ายต่างมองดูตากัน แล้วนิกรก็ชักคิ้วให้พระนารายณ์ซึ่งกระทำไปโดยไม่ได้เจตนา

“สุเจ้าชื่ออะไร”

นิกรฝืนยิ้ม

“ชื่อนิกรครับ”

“อ้อ ลูกพระยาวิจิตรสารบรรณใช่ไหม”

นิกรขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ทำไมเจ้าพ่อรู้ล่ะครับ”

“ชะ ชะ ข้าผู้เป็นเจ้าใหญ่ในสรวงสวรรค์ทำไมข้าจะไม่รู้ เจ้าชื่อนิกรข้าก็รู้แต่แกล้งถามไปยังนั่นเอง เจ้ากับเจ้าแห้วเลวมาก ท่านมหาราชชาณุข่านได้ทรงต้อนรับเจ้าให้การรับรอง และเลี้ยงดูพวกเจ้าเป็นอย่างดีในฐานะที่เป็นพระสหายของพระองค์ แต่เจ้าทั้งสองเข้าลักขโมยเงินบนเรือนจิปันหลังคา เทรคุณพระองค์ท่านตายเสียเถอะอายคนสารเลว ข้าจะเอาเจ้าทั้งสองไปปรับใช้บนสวรรค์”

คราวนี้นิกรยิ้มแป้น

“ก็อดีครับเจ้าพ่อ ลูกช่างคิดอยู่ทุกวันนี้ว่าถ้าลูกช่างล้มตายไปเมื่อไร คงไม่มีโอกาสได้ไปสวรรค์เหมือนกับสาธุชนทั้งหลาย คงมีหวังไปนรกเด็ดขาด เจ้าพ่อจะเอาผมไปก็เอาไปเถอะครับ แต่อย่าใช้วิธีหักคอเลยทารุณเหลือเกิน ขอให้ตายสะดวกๆ หน่อย”

พระสีกกรขยับพระแสงตรี

“แทงเจ้าด้วยตรีของข้าดีไหม”

“แะ แะ หวาดเสียครับ”

“แล้วเจ้าจะตายโดยวิธีใด”

“แะ แะ เอาแก่ตายก็แล้วกันครับเจ้าพ่อ อย่างช้าอีกหกสิบปี ผมก็ไปอยู่กับเจ้าพ่อบนสวรรค์ อุดใจรอคอยผมหน่อยนะครับ”

พระนารายณ์ขยับพระหัตถ์อีก ทันใดนั้นเองแขนปลอมทั้งสองข้างก็หลุดจากต้นแขน หล่นลงมายังพื้นห้องดังปทุ นิกรกับเจ้าแห้วมองดูพระนารายณ์ นายจอมทะเล้นผูกคอตายขึ้นยืนอย่างรวดเร็วยกมือดีดจุมูกพระนารายณ์อย่างแรง

“นี่แน่ะ อุดส่ำหล่งทุนเอาบรื้อนซ์ทาดัวและติดแขนปลอมหลอกให้กันเข้าใจผิดหลงกราบไหว้ ที่แท้ก็ลูกชายเจ้าสัวกิมเป็นนั่นเอง”

พระนารายณ์ทรงสะดุ้งแล้วยกมือขวาเชกบาลนิกรดิ่งไปก็

“นี่แน่ะลือชื่อพ่อ”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“แสร้งได้อย่างไรวะ ว่ากันกับอ้ายแก้วลงมาที่ห้องนี้ แล้วก็แกล้งเข้ามาทางไหน เมื่อตอนที่กันลงมาจากห้องนอกนะ แกล้งกรนกรอกรๆ นี่หว่า”

อາเสียวว่า “ไม่ได้หลับหรือก๊วย ันกับเจ้าพลแล้วก็ดิเรกกับคุณแกล้งทำเป็นนอนหลับต่างหาก พอแกล้งมาจากตำหนักเรากับท่านมหาราชาก็รีบคิดตามมาและเข้าทางประตูลับอีกทางหนึ่ง”

นิกรยิ้มแหยๆ

“นี่หมายความว่าท่านมหาราชาทรงทราบแล้วสินะว่า ันกับเจ้าแก้วอาจเข้ามาในห้องมหาสมบัติของพระองค์”

พระนารายณ์พยักพระพักตร์

“ทำไมท่านไม่ทรงทราบดี อย่งไรเสียคืนนี้แกล้งจะต้องลงมาที่ห้องนี้ เพื่อขโมยข้าวของของพระองค์ แต่พระองค์ไม่กริ้วหรือก๊วย านุกงานเป็นเจ้าที่มีน้ำพระทัยอันดีงามยากที่จะลักทรัพย์ของพระองค์ แต่อยากจะมาดูข้าวของต่างๆ ของพระองค์เท่านั้น” พูดจบกิมหงวนก็ก้มลงหยิบแขนปลอมทั้งสองข้างขึ้นมาส่งให้เจ้าแก้ว “เฮ้ยช่วยติดทีไวย”

เจ้าแก้วเกือบจะหัวเราะออกมาดังๆ เขามองคุณนารายณ์ปลอมอย่างขบขัน

“แล้วท่านมหาราชากับพวกเราอยู่ที่ไหน” นิกรถามอย่างเป็นทางการ

เสี่ยหงวนบู้ยไปชี้มือไปที่เทวรูปพระอิศวร

“อยู่ในห้องหลังเทวรูปนั่นแกับเจ้าแก้วระวังให้ดีเจ้าคุณอาท่านปลอมตัวเป็นมัมมี่ เพื่อจะหลอกแกับอ้ายแก้ว ันจะกลับไปนั่งแท่นตามเดิม ถ้าคุณอาออกมาแกับมีโอกาสที่จะสนุกสนานกับท่าน”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“แล้วมีใครอยู่ในห้องนั้นอีกหรือเปล่า นอกจากท่านชานุกงานและพวกเรา”

“มีผู้หญิงอีกคน นางในฮาเร็มของท่านมหาราชานั้นเอง พระองค์พามาด้วยเพื่อให้ทำเสียงผู้หญิง เมื่อคืนนี้แกับได้ยินเสียงร่ำไห้แล้วสินะ”

นิกรถอนหายใจโล่งอก

“ได้ยินแล้ว นึกว่าผิดใจแทบซ็อค”

เจ้าแก้วกล่าวกับกิมหงวนว่า

“รับประทานติดแขนให้เรียบร้อยแล้วครับ เชิญพระองค์เสด็จไปประทับบนพระแท่นได้”

อาเสียวยับเท้าจะเตะเจ้าแก้ว แล้วหมุนตัวกลับเดินไปยังพระแท่นทองคำ ทรงตัวลงนั่งในท่าเดิม นิกรยกมือตบหลังเจ้าแก้วก่อนข้างคัง

“เฮ้ย ในกระเป๋ากของแกับมีเพชรหรือข้าวของอันมีค่าอะไรบ้างควักออกมาคืนเสีย”

เจ้าแก้วทำตาละห้อย

“รับประทานไม่มีครับ ผมยังไม่ทันหยิบอะไร”

นายจอมทะเล้นทำตาเขียว

“พูดกันดีๆ ไม่ชอบ เดียวก็เจอฝรั่งร่ำไห้เท่านั้นเอง”

เจ้าแห้วร้องไห้ ล้วงกระเป๋าหยิบเพชรออกมาข่มหนึ่ง นิกรพาเจ้าแห้วตรงไปที่แจกันยักษ์อันเป็นที่เก็บเพชร ทั้งสองคนต่างตื่นเพชรลูกอันมีค่าหลายแสนใใส่ไว้ในแจกันตามเดิม น้ำพระทัยของพระองค์ชานุกษานทำให้นิกรไม่กล้าที่จะขโมยอัญมณีอันมีค่าเหล่านี้

ประตูด้านหลังองค์เทวรูปพระศิวะซึ่งเป็นประตูลับถูกเปิดออกแล้ว พอเสียงประตูลั่นนิกรก็กระซิบกระซาบกับเจ้าแห้วเบาๆ

“คุณพ่อคงออกมาหลอกเราแน่ แกล้งอยู่เฉยๆ นะ กันจะจัดการกับคุณพ่อเอง พ่อตาไม่ใช่พ่อตัวไม่เป็นไรหรอก”

เจ้าแห้วหัวเราะทั้งน้ำตา

“รับประทานอย่างนี้เขาเรียกว่าลูกเขยทรยศ”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ นิกรกับเจ้าแห้วพากันเดินมาขึ้นกลางห้อง ทั้งสองแลเห็นร่างอันดำตะกุ่มค่อยๆ โผล่ออกมาจากประตูเหล็กบานนั้น ด้านหลังเทวรูปพระอิศวรซึ่งมองไม่เห็นถนัดเพราะเทวรูปบังไว้ แต่แล้วเพียงครู่เดียวมัมมีเจ้าคุณปัจฉิมก็ค่อยๆ เดิน เดินออกมาปรากฏตัวให้เห็น

ท่านเจ้าคุณใช้ผ้าแถบสีขาวซึ่งเป็นผ้าโพกหัวของแขก พันร่างของท่านแบบมัมมีทั้งหลาย พันทั้งขาและศีรษะเว้นไว้แต่ช่องปากและลูกนัยน์ตาเท่านั้น ถ้านิกรกับเจ้าแห้วไม่รู้ความจริงก็คงตระหนกตกใจไปตามกัน เพราะเจ้าคุณปัจฉิมก็ปลอมแปลงตัวเป็นมัมมีได้แนบเนียนมาก

เจ้าคุณเดินทื่อเข้ามาหานิกรกับเจ้าแห้ว ด้วยการเดินลากขาซ้าๆ แบบผีดิบในภาพยนตร์ นิกรกับเจ้าแห้วแกล้งทำเป็นตกใจถอยหลังกรูด นายจอมทะเล้นแกล้งถามเจ้าแห้วอย่างละล่าละลักว่า

“ตัวอะไรวะอ้ายแห้ว ผีไซ้ไหม”

“รับประทานไซ้ครับ” เจ้าแห้วพลอยผสมโรงเล่นละครนอกเวทีกับนิกร “อ้อ รับประทานผีเล่นงานเราแล้ว”

นิกรทำตัวสั่นงันงกได้ดีมากเขากล่าวกับเจ้าแห้วต่อไป

“ดูให้ดิช้ออ้ายแห้ว ผีดิบไซ้ไหม”

เจ้าแห้วยกมือขวาป้องหน้าผากมองดูเจ้าคุณปัจฉิมฯ อย่างขบขัน แต่ถ้านิกรจะจริงไม่กล้าหัวเราะหรือยิ้ม

“โ๊ย—รับประทานไม่ใช่ผีดิบทีเดียวนะครับ อย่างนี้รับประทานเรียกว่าดิบๆ สุกๆ หรือม่ายก็ตายทั้งกลม”

มัมมีทำคายนแต่ไม่กล้าพูดอะไร นอกจากค่อยๆ ทื่อเข้ามาหา นิกรพยักหน้ากับเจ้าแห้ว

“ทำเพลงเบ็คราวนั้คิดหน้อยโวย ม่ายยังงั้นผีเก้อแย่”

แล้วนิกรกับเจ้าแห้วก็ร้องเพลงขึ้นทันที

“มง-มง-มงถัดมง เจ๊ะ เจ๊ะเฮ้า-มงถัดมง เท่งมงถัดมง เป๊ะเป๊ะ เท่งมงเท่งมง”

มัมมีค่อยๆ หมุนตัวกลับ เพราะกลั่นหัวเราะไม่ไหว เจ้าคุณปัจฉิมฯ ยืนหันหลังให้เจ้าแห้วกับนิกรสักครู่ก็หันกลับมาแล้วยกมือชี้หน้านายจอมทะเล้น

“แฮ่ แฮ่ กลัวกูไหมวะ”

นิกรรำป้อเข้าไปหาพ่อตาของเขา แล้วร้องยี่เกขึ้นทันที

กระดิ่งทองมองปีศาจ

ด้วยหัวใจวันหวาดคาคไม่ถึง

ผิตนนี้ชะรอยเป็นผิตกน้ำตาย

ขึ้นอืดที่ดทำให้กายอสิ่งฉิ่ง

กระดิ่งทองตัวสั้นด้วยพรั่นพริง...

เจ้าแห้วเอาปากรับต่างพิณพาทย์ นิกรรำวงเวียนไปมารอบๆ มัมมี พอบจบเพลงเขาก็กล่าวบทเจรจาด้วยเสียงอ่อนหวาน และยานคางตามแบบนาฏคนตรีที่ดีทั้งหลาย

“ว่ายังไงเจ้าปีศาจร้ายเจ้ามาหลอนหลอกเราด้วยเหตุไฉน เจ้ากับเราก็ไม่เคยมีข้ออาฆาตพยาบาทกัน จงเร่งออกไปเสีย ให้พ้นอย่างขวางทางเราเลยนะปีศาจ เจ้าเป็นผีท้องพลูก็ไปอยู่ตามประสาผี ขึ้นก้นกางขวงหน้าเราจะใช้เวทวิทยาลาประยาธใจให้อยู่หมัด เจ้ารู้ไหมว่าเราเป็นใคร เรานี้มีนามกรว่ากระดิ่งทองโอรสของพระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้”

เจ้าแห้วเอื้อมมือเขี่ยแขนนิกร

“รับประทานคนละเรื่องแล้วครับ”

นิกรหันมามือกับเจ้าแห้ว

“ไม่เป็นไรโว้ย คนละเรื่องก็จริงแต่เขาเขี่ยเล่มคิดเป็นเล่มเดียวกัน” แล้วนิกรก็เปลี่ยนสายตามาที่ปีศาจมัมมี “เจ้าปีศาจ” นี้หมายความว่าเจ้าจะลองคุยกับเรายังงั้นหรือ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนหัวเราะแทบแยะ แต่แล้วท่านก็สะอึกโหยง เมื่อได้ยินเสียงพระนารายณ์กิมหงวนหัวเราะงอหาย ท่านเจ้าคุณหันไปดูเทวรูปปลอมอาเสี่ยห้ามล้อหยุดหัวเราะทันทีทันควัน

นิกรจุมมือเจ้าแห้ววิ่งไปหาพระสี่กร แล้วร้องอุทธรณ์ว่า

“พระนารายณ์เจ้าขาช่วยอธิษฐานด้วยเจ้าค่ะ ฝึมน้หล่อคิฉัน ฝึอะไรก็ไม่ทราบเจ้าค่ะ กลั้มเหม็นตุๆชอบกล”

พระนารายณ์หัวเราะก๊าก

“ไม่ใช่ผีโว้ยออเจ้า ท่านผู้นี้เป็นพ่อตาของสุเจ้าเอง”

นิกรหัวเราะหึๆ

“อึ้นทราบแล้วเจ้าค่ะหลวงพ่อ”

พระนารายณ์สะอึกโหยง

“กูไม่ใช่พระ เรียกหลวงพ่อได้หรือ”

“แหม หยาบคาย” นิกรพูดยานคาง “เจ้าพ่อนี้แหละเชื่อไม่ทิ้งแถวหยาบคายเหมือนเตี้ยไม่มีผิด”

“อ้าวๆๆ” พระสี่กรเอือตะโร “เดี๋ยวกี้โดนเตะเท่านั้นเองอ้ายกร แกจะเล่นกับคุณอาที่เล่นไปซี เสือกมาด่าข้าทำไม”

ปีศาจมัมมีทำตาปริบๆ เดินเข้ามาหาพระนารายณ์เจ้าคุณปัจจนิกฯ จึงกระแทกปลายศอกซ้ายของนิกรเต็มรักแล้วกล่าวถามด้วยเสียงหนักๆ

“นี่อ้ายกรกับอ้ายแห้วมันรู้แล้วหรือว่าอาเป็นมัมมีเก้”

เสี่ยหงวนพยักหน้าแล้วหัวเราะ

“ครับ มันรู้แล้ว”

“ว่า...” เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุทาน “ยังงี้ก็ขายหน้าแม่ชีโว้ยนั่งดูอยู่ได้ มีน่าละอ้ายกรอ้ายแห้วมันถึงไม่กลัวข้า”

นายจอมทะเล้นยกมือขวาลูบพุงพ่อตาของเขาแล้วพุดยี้ๆ

“ผีท้องขึ้นพุงพลูเป็นตาลขโมยอย่างนี้ ไม่มีใครกลัวหรอกครับ ถ้าคุณพ่อจะทำผีหลอกใครควรจะมาศึกษากับผมเสียก่อนรับรองว่าวิธีต่างๆ ของผมใครเห็นเป็นต้องเผ่น”

เสี่ยหงวนซักสนใจจึงถามขึ้นว่า

“ทำยังไงวะ”

นายจอมทะเล้นหันไปยิ้มให้เสี่ยหงวน

“จะยากอะไรวะ หากกระดาศสมุคศิขามาชั้นหนึ่ง ตัดให้เป็นรูปฟันซี่ใดๆ ยัดไว้ได้ริมฝีปากบน แล้วก็หิวผมให้ลงมา ปิดหน้าผาก เอาผ้าผวยหรือผ้าห่มคลุมศีรษะให้เห็นผม เข้าไปยืนในที่มืดเอาไฟฟ้าเดินทางส่องหน้าตัวเองเท่านี้ใครเห็นก็ต้อง วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต บางทีก็ถึงกับจับไขหัวโกรน”

กิมหงวนนิ่งฟังอย่างสนใจแล้วหันมาถามเจ้าคุณปัจจนิกะ

“เมื่อเป็นเด็ก คุณอาจเคยถูกผีหลอกไข่มุขไหมครับ แะะ แะะ ประธานโทษ”

มัมมีค้อนปะหลับปะเหลือก

“ไม่เคยโว้ย”

อาเสี่ยกลิ่นหัวเราะแทบแย้

“ไม่เคยทำไมผมร่วงหมดศีรษะล่ะครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ผ้าอ้อมมันกัด”

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งสุดตัว หันมาตะลุกเขยจ่อมทะเล้นของท่านเต็มเหนียว แต่นิกรป้องปิดไว้ทันเท่าขาของเจ้าคุณปัจจนิกะ จึงกระแทกปลายศอกซ้ายขวาเต็มรักทำให้เจ้าคุณร้องครางลั่นห้อง

“อ๊วย อ้ายระยำ มึงสู้กู” เจ้าคุณปัจจนิกะ ทรวดตัวลงนั่งของๆ ขมวดคิ้วนี้ว่าหน้า “อ้ายลูกเขยทรยศสู้พ่อตามืออย่างที่ไหน”

นิกรกลิ่นหัวเราะแทบแย้

“ผมไม่ได้สู้สักหน่อย คุณพ่อเตะมาโดนศอกผมเองนี่ครับ”

ท่านเจ้าคุณตวาดลั่น

“ก็แล้วแต่แกเสือกเอาไรทำไมล่ะ”

“อ้อ” นิกรคราง แล้วเจรจาตามแบบยี่เก “ถ้าเกล้ากระหม่อมเอาหน้ารับแข้งของเสด็จพ่อ ดั่งจุมูกกระผมก็คงจะพุบหายไปเป็นแน่แท้ พระราชบิดาอย่าโกรธเคืองเลยคะริบ ลูกกำลังจะทำจะมาทูลลาไปเรียนศิลปศาสตร์”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นมาทันที

“พอโว้ยๆ มากไปแล้วอ้ายกร เลิกสนุกกันเสียทีคิดค้นป่านนี้ใครๆ เขาหลับนอนกันหมดแล้วแต่พวกเรามาสนุกสนานกันในห้องเก็บสมบัติของท่านชานุกข่าน ไปเฝ้าพระองค์เถอะ พระองค์กับเจ้าพลและดิเรกอยู่ในห้องนั้นแหละ”

นิกรรำป้อและร้องยี่เกขึ้นทันที

กระดิ่งทองแสนจะจิตใจ

จำจะต้องรีบไปเฝ้าพระราช

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนิกะ กับเสี่ยหงวนร้องขึ้นพร้อมๆ กัน

ครั้นแล้วท่านเจ้าคุณก็เดินนำหน้าพาเสี่ยหงวนกับนิกรและเจ้าแห้วอ้อมไปทางด้านหลังของเทวรูปพระอิศวรผู้เป็นใหญ่ ทุกคนเดินผ่านประตูเหล็กเข้าไปในห้องๆ หนึ่งในห้องกว้างใหญ่พ้อๆ กับห้องโถง อันเป็นที่เก็บสมบัติ ห้องนี้มีความหมายสำคัญยิ่งของท่านมหाराชาชานุกข่านคือ เป็นห้องประดิษฐานดวงวิญญาณของพระทิวะพระอุมา พระนารายณ์ และพระพรหม มีแท่นบูชาขนาดใหญ่สวยงามมาก ดวงวิญญาณของเทพเจ้าสมมติว่าประทับอยู่บนแท่นทองคำนั้น เบื้องหน้าพระแท่นเต็มไปด้วยเครื่องสังเวชและดอกไม้สีต่างๆ จัดไว้ในพานอย่างสวยงาม

ท่านมหाराชาชานุกข่าน กำลังรับสั่งสนทนากับดร. ดิเรก และพลอย่างสนิทสนม พระองค์ไม่ได้กริ้วโกรธเลยเท่าที่นิกรกับเจ้าแห้วบุกรุกเข้ามาในห้องเก็บมหาสมบัติของพระองค์ ทั้งนี้เพราะทรงเชื่อว่านิกรคงไม่กล้าขโมยอัญมณีอันมีค่าเหล่านั้น ที่แอบลงมาก็เพราะอยากจะชมของเหล่านี้

พอทอดพระเนตรเห็นนิกร ชานุกข่านก็ทรงพระสรวลลั่น ปราดเข้ามายกพระหัตถ์ขวาทบ่านิกรค่อนข้างแรง “ยังงี้จะเธอ ทำไมเธอกับนายแห้วบุกกรุกลงมาในห้องเก็บสมบัติของฉัน เธอจะว่ายังไง เมื่อจับได้คาน้ำคาเขาเช่นนี้” นิกรหัวเราะ

“กระหม่อมนะไม่ว่าอะไรหรอก มีแต่ฝ่าบาทจะว่ากระหม่อม แะะ แะะ กระหม่อมไม่ได้ลักขโมยเพชรนิลจินดาของฝ่าบาทเลย ถ้าไม่จริงขอให้พ่อตากระหม่อมตายจากไปภายในสามวันเจ็ดวันนี้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ อ้าปากหาว ชานุกข่านทรงพระสรวลลั่น พระองค์รับสั่งกับคณะพรรคสี่สหายว่า

“พวกเธอทำให้ฉันมีความสุขมาก ฉันคงไม่ยอมให้พวกเธอกลับเมืองไทยง่ายๆ เธอทั้งสี่คนสอนให้ฉันได้รู้ความจริงว่า ชีวิตของเรานั้นเป็นของเล่นๆ ถ้าเราจริงจังกับมันเราก็เคร่งเครียดหมดความสุข พับฝ่าเถอะ คนที่มีอารมณ์ขันครึกครื้นรื่นเริงอย่างพวกเธอได้ยากจริงๆ”

นิกรทูลว่า “พวกกระหม่อมต่างซาบซึ้งในพระกรุณาของฝ่าพระบาทเป็นอย่างยิ่ง เห็นจะอีกนานกระหม่อมกว่าพวกเราจะกลับเมืองไทย ลงได้กินอยู่อย่างอึดหน้าสำราญเช่นนี้กระหม่อมรีบกลับก็โง่เต็มทน”

พลยกมือขวาจับแขนนิกรทันที

“เสียงที่แกพูดอ้อมอ้อม เหมือนกับคนลิ้นคับปาก โหนอ้าปากซิ”

นิกรอ้าปากขึ้นทันที ไม่มีอะไรในปากนอกจากลิ้น ไล่สั้นๆ สีแดงๆ กระตุกกระดิกไปมา ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้นว่า

“กระดกลิ้นขึ้นซีอ้ายกร”

นิกรกระดกลิ้นตามคำสั่งของนายแพทย์หนุ่ม ดร.ดิเรกเอื้อมมือหยิบเพชรลูกขนาดห้าสิบบาทเม็ดหนึ่ง ออกมาขึ้นให้ท่านมหาราชชานุกข่าน

“อ้ายกรมันเม้มเพชรของฝ่าบาท”

ชานุกข่านทรงพระสรวล

“คุณนิกรแกอยากได้ก็ให้แกเถอะ ฉันไม่หวงหรือกหมอ ฉันบอกแล้วพวกเธออยากได้อะไรก็เอาไป”

นิกรรีบแย่งเพชรลูกเม็ดนั้นมาจากดิเรกทันที เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง ท่านมหาราชรับสั่งกับคณะพรรคสี่สหายต่อไปว่า

“ไปกลับไปนอนกันเสียทีเถอะพวกเรา อ้า-ฉันขอชมเชยนิกรกับเจ้าแห้ว ที่สามารถผ่านยามเหล่านั้น ฉันจะให้มหาดเล็กช่วยกันจับมัน โยนเข้ากรงสิงห์โตวันละคน”

เสียงหวนกลืนน้ำลายเอือก

“อย่าไปทำมันเลยฝ่าบาท กระหม่อมสงสาร”

ชานุกข่านทรงพระสรวล

“ฉันต้องลงโทษมัน คนเหล่านี้เคยซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อฉันยิ่งชีวิต แต่พอได้รับภัยจากคุณนิกรเพื่อนของคุณ เจ้าทาสถ้อยเหล่านี้ก็หมดความซื่อสัตย์ปล่อยให้คุณนิกรและนายแห้ว บุกเข้าไปในห้องสมบัติอันมหาศาลของฉัน”

“ว้า...”กิมหงวนคราง “นำสงสารมันฝ่าบาท ถ้าโยนมันเข้าไปในกรงสิงห์โตมันก็ถูกสิงห์โตฆ่าท่านั้น”

ท่านมหาราชทรงพระสรวลหึๆ

“ช่วยอะไรไม่ได้ ฉันต้องลงโทษมันอย่างรุนแรงเพื่อไม่ให้คนของฉันทรยศต่อฉันอีก”

นิกรเดินเข้ามาหยุดยื่นเผชิญพระพักตร์ชานุกข่านแล้วนายจอมทะเล้นก็ทูลว่า

“ฝ่าบาทกระหม่อม ถ้าฝ่าบาทจะลงโทษคนยามของฝ่าบาทแล้ว กระหม่อมขอรับพระอาญาแทน ขอได้โปรดโยนกระหม่อมเข้ากรงสิงห์โตเถอะฝ่าบาท” แล้วนิกรก็หันมายกนิ้วให้พ่อตาของเขา “เรื่องนี้พระเอกมีการเสียดลนิตนน้อยตามแบบชายชาติเสือ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หัวเราะชอบใจ

“ก็ดีนะซิ ฉันขอสนับสนุนท่านชายชานุกข่านเต็มที”

ชานุกข่านทอดพระเนตรนายจอมทะเล้นของเราอย่างขบขันแล้วรับสั่งว่า

“ดีแล้วคุณนิกร พรุ่งนี้ฉันจะสั่งให้มหาดเล็กโยนเธอเข้ากรงสิงห์โต เพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของเธอ”

นิกรสะดุ้งเฮือก

“แะแะ กระหม่อมพูดเล่นนะฝ่าบาท”

ท่านมหาราชาก็พระเนตรกว้าง

“เธอเป็นพระเอกพูดเล่นได้หรือ”

นิกรฝืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“เปล่า-เปล่ากระหม่อม เรื่องนี้กระหม่อมเป็นแต่เพียงตัวประกอบเท่านั้น พ่อตาของกระหม่อมต่างหากที่เป็นพระเอก”

อาเสียดลนิตนหัวเราะออกมาดังๆ

“พระเอกหัวล้านมืออย่างที่ไหนวะ”

นิกรทำตาเขียวกับกิมหงวน

“ก็พระเอกแพ้มั้งไงเล่า เมื่อเป็นเด็กถูกผ้าอ้อมกัด โตขึ้นเลยมีผลกะหลอมกะแหมม พอแก่ตัวเข้าเรียนเดินโล่งไปเลย มองดูเหมือนลูกมะอีกสุกๆ ไม่มีผิด”

คร.ดิเรก จ้องมองลูกกลางกระหม่อมพ่อตาของเขาแล้วนึกเปรียบเทียบลูกมะอีกกับศีรษะเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋ขึ้นทำตาปริบๆ นายแพทย์หนุ่มหันมาพูดกับเสียดลนิตนอย่างเป็นทางการว่า

“จริงของอ้ายกรรมันวะ หัวคุณพ่อเหมือนลูกมะอีกไม่มีผิด”

อาเสียดลนิตน

“กันว่าเหมือนลูกปิงปองผ่าสอง แล้วเอาปูนทามากกว่า”

“เฮ้ย” ท่านเจ้าคุณตะโกนเสียงดังราวกับช้างร้อง “นี่มันยังงั้นวะ อยู่ๆ ก็มาวิพากษ์วิจารณ์กบาลของข้าเดี๋ยวกี้โดนเขาไปตามกันเท่านั้นเอง”

เสียดลนิตนหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง หลังจากนั้นท่านมหาราชชานุกข่านก็เสด็จนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายออกไปจากห้องมหาสมบัติของพระองค์โดยทางลับ กิมหงวนอี๊ดอ๊ดและรำคาญเต็มทนที่เขาอยู่ในสภาพของพระนารายณ์

ชาวเมืองปัตตาน่าต่างโจษจันกันแข็งแะว่า ตอนเช้าวันนั้นท่านมหาราชชานุกข่านผู้เป็นขวัญใจของประชาชนได้พาคนไทยคณะหนึ่ง ออกล่าสิงห์โตในบริเวณทุ่งหญ้าและป่าโปร่งแห่งเทือกเขาหลังนครปัตตาน่า ซึ่งป่าแถบนั้นเต็มไปด้วยสิงห์สาราสัตว์นานาชนิด และท่านมหาราชพระองค์นี้ทรงโปรดปรานในการล่าสัตว์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะการล่าสัตว์สิงห์โต

ตามหมายกำหนดการ ท่านชานุกข่านกับพระสหายคนไทยเหล่านั้นจะพักผ่อนอยู่ในป่าสักสองสามราตรี หลังจากนั้นพระองค์ก็จะพาคณะพรรคสี่สหายเดินทางไปหาพระเชษฐาของพระองค์ซึ่งเป็นมหาราชอยู่ที่เมืองกาตะมานคูแห่งประเทศเนปาล ซึ่งประเทศนั้นมีภูเขาหิมาลัยเป็นสัญลักษณ์อันสำคัญยิ่ง เพราะยอดสูงสุดของภูเขาหิมาลัยคือยอดเขาเอเวอเรสต์ และกันซิงจังกาอยู่ประเทศเนปาลนี้

เนปาลก็คืออินเดียนั่นเอง ถึงแม้จะแบ่งแยกประเทศออกไป ขนบธรรมเนียมประเพณีและภาษาที่พูดก็เหมือนกัน การเข้าเมืองออกเมืองก็สะดวกตาย ข้าราชการหรือบุคคลสำคัญจะผ่านเข้าออกประเทศอินเดียและเนปาลโดยไม่ต้องมีหนังสือเดินทาง ชาวเนปาลกับชาวอินเดียก็คือญาติวงศ์พงศากันนั่นเอง เนปาลก็คืออินเดียและอินเดียก็คือเนปาลนั่นเอง ผู้หญิงที่อินเดียไม่มีหมวด ผู้หญิงชาวเนปาลก็ไม่มีหมวดเช่นเดียวกัน

การล่าสิงห์โตของท่านซานุข่านได้เริ่มต้นในเวลา ๑๑.๐๐ น.เศษ ซึ่งแดดกำลังร้อนจัด ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ไม่มีจี๊เมฆหรือจี๊เมฆแม้แต่ก้อนเดียว ท่านมหาราชาทรงช้างพระที่นั่งสูงห้าศอกคือ เป็นช้างที่ได้รับการฝึกมาแล้วอย่างชำนาญ พระองค์ประทับอยู่บนสัปคับงาถือพระแสงปืนเล็กยาวอย่างทันสมัย ความรู้ช้างเป็นมรดกเล็กเก่าแก่ที่พระองค์ทรงไว้วางพระทัยมาก เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับดร.ดิเรกนั่งอยู่บนหลังช้างแก่ๆ ตัวหนึ่ง พลกับเจ้าแห้วอยู่บนหลังช้างอีกตัวหนึ่ง คณะพรรคสี่สายมีปืนเล็กยาวเป็นอาวุธประจำตัวคนละกระบอก ทุกคนครึกครื้นรื่นเริงไปตามกันเมื่อได้นั่งอยู่บนสัปคับบนหลังช้าง บรรดามหาดเล็กของซานุข่านเกือบยี่สิบคนนั่งอยู่บนหลังม้า ขณะนี้ขบวนล่าสิงห์โตได้กระจายกำลังอยู่ในบริเวณป่าโปร่งแห่งหนึ่ง ช้างทั้งสี่ตัวหรือสี่เชือกยืนอยู่เป็นแถวเรียงเดียว

อาสาเถียงม้วนนึกสนุกขึ้นมา ก็ลุกจี้ขึ้นเด่นบนสัปคับ เขายึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งแล้วยกมือป้องปากโห่แบบทาร์ซานเสียงลั่น

“โห—โฮโฮ—โหโห”

ช้างตัวนั้นตกใจก็ออกวิ่งต่ออย่างไม่คิดชีวิต มหาดเล็กของท่านมหาราชซึ่งทำหน้าที่บังคับช้าง นั่งอยู่ที่คอช้างใช้ตะขอฟาดตะพองช้างแล้วร้องบอกให้ช้างหยุดวิ่ง แต่ช้างหายอหอยดื้อ มันวิ่งเตลิดเปิดเปิงเข้าป่ารก อาเสี้ยยกมือกอดอกในท่าทางที่สวये่ ช้างตัวนั้นพาเสี้ยหงวนวิ่งเข้าปะกิ่งไม้กิ่งหนึ่ง ทาร์ซานถูกกิ่งไม้ฟาดหน้าอกพอดี อาเสี้ยลอลยลือลวงมาจากหลังช้างในท่าต่างๆ กัน แล้วนอนหงายเหยียดยาวอยู่บนพื้นดิน

ช้างทั้งสามวิ่งติดตามมา ทุกคนต่างเป็นห่วงกิมหงวน ในที่สุดช้างพระที่นั่งและช้างอีกสองตัวก็เข้ามาหยุดยืนใกล้ๆ ช้างของกิมหงวนและนิกร เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นอาสาอยู่ในสภาพเช่นนั้น ท่านก็หัวเราะชอบใจแล้วร้องถามลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ออกหัวหรือก้อยไวย”

นิกรก้มลงมองกิมหงวนและหันไปตอบพ่อตาของเขา

“ออกก้อยครับคุณพ่อ ผมสงสัยว่าอายหงวนคงคอหักตายแล้ว มันเอาหัวพุ่งลงไปครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะลั่น

“บอกความรู้อาช้างเหยียบอายหงวนคูชิ ถ้ามันตายมันคงนอนนิ่งเฉย”

อาสาพรวดพรวดลุกขึ้นนั่งทันที เขายกมือขวาขึ้นโบกแล้วร้องอะอะเอ็ดตะโร

“ซำก่อนพี่น้อง ยังไม่เป็นการสมควรที่จะเอาช้างมาเหยียบข้าเจ้า เพราะน้ำหนักของช้างตั้งสองตัน ส่วนข้าพเจ้าเพียงหกสิบห้ากิโลเท่านั้น” พูดยกกิมหงวนก็ลุกขึ้นยืนพลางสูดปากเบาๆ

ความรู้อาช้างบังคับช้างให้หมอบลง เสี้ยหงวนปีนขึ้นมาบนสัปคับด้วยความลำบากยากเย็น ซานุข่านทรงพระสรวลอย่างพอพระทัย พระองค์รับสั่งถามพลางทรงพระสรวลพลาง

“อยากเป็นทาร์ซานหรืออาสาเสี้ย”

กิมหงวนยิ้มแห้งๆ

“กระหม่อมลองโห่เล่นสนุกๆ ช้างมันตื่นเลยพากระหม่อมวิ่งไปปะทะกิ่งไม้เข้า” แล้วกิมหงวนก็ยกศอกขวาตบนิกรดังพลั๊ก “หัวเราะหาหอกอะไรวะแถมมารยาทเลวมาก เห็นคนเปลี้ยพล้ำหัวเราะเยาะ”

ท่านมหาราชาคอย่น ทรงนุ้ยไปบอกความขำขันให้พำซ่างเลยไป ขณะนั้นเสียงกลองและเสียงเกราะได้ดังระรัวขึ้นแล้ว คนของขานุกข่านเกือบร้อยคนกำลังต้อนสัตว์ป่าเข้ามา คนเหล่านั้นได้กระจายกำลังออกเป็นแถวหน้ากระดานเรียงเดี่ยว ตีกลองตีเกราะเคาะไม้ส่งเสียงร้องอ้ออิง ขานุกข่านทรงตะโกนขึ้นดังๆ

“เตรียมพร้อมพวกเรา”

ทุกคนต่างปลดเชฟปีนและถือปืนเล็กยาวในท่าเตรียมพร้อมที่จะยกขึ้นประทับยิง ผูงสัตว์ป่านานาชนิดวิ่งพล่าน กระทั่ง,ควายป่า,เสือดาว,หมี,อีเก้ง และกวาง ต่างกระเจิดกระเจิงด้วยความตระหนกตกใจ

สิงห์โตหนุ่มตัวหนึ่ง วิ่งปราดออกมาจากสมุทุมพุ่มไม้เบื้องหน้า มันยืนหันรีหันขวางแล้วปราดเข้าไปข้างพระที่นั่งของขานุกข่านทันที ท่านมหาราชาทรงเหนียวไถป็นยิงสิงห์โตในระยะเผาขนขณะที่สิงห์โตกระโจนเข้าไปข้าง

“ปัง”

เสียงกระสุนเล็กยาวดังกึกก้องป่า กระสุนสังหารนั้นถูกหน้าผากสิงห์โตพอดีมันลงดินทुरนทुरายห่างจากข้างพระที่นั่งเพียงเล็กน้อย เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยิงซ้ำอีกนัดหนึ่ง เท่านั้นเองสิงห์หนุ่มซึ่งมีขนาดเกือบเท่าม้าก็สิ้นใจตาย

ขานุกข่านทรงยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนึกฯ

“เก่งมากเจ้าคุณ ฝีมือยิงปืนของเจ้าคุณไม่เลวนีนา” รับสั่งด้วยเสียงอันดัง “เตรียมตัวไว้ให้ดีประเดี๋ยวเราจะได้ยิงสิงห์โตอีก”

ข้างทั้งสี่เชือกขึ้นนั่งเฉยเป็นแถวเรียงเดี่ยว กิมหงวนกวาดสายตามองไปรอบๆ บริเวณแล้วก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบวิสกี้ขวดเล็กออกมาหนึ่งขวด

นิกรจู้ปากแล้วกล่าวขึ้น

“อย่าไว้อัยฮวงนกินเหล้าแคร์ร้อนจัดอย่างนี้เมาเย่นะไว้อ”

เสี่ยหงวนโบกมือ

“มือขั่นกันแล้วกินเหล้าไม่เคยเมา ต้องกินให้ใจป้ำเสียหน่อย แกรู้ไหมว่าเมื่อกี้ตอนที่สิงห์โตมันวิ่งออกมา หัวใจของกันแทบหยุดเต้นทีเดียว”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“กันก็เหมือนกัน สวดอติปิโสเสียตั้งหลายจบ กลัวว่ามันจะวิ่งเข้าโจมตีข้างของเรา กันขอสารภาพอย่างลูกผู้ชายว่า กันเห็นสิงห์โตแล้วมือตีนของกันอ่อนเป๋ยกไปหมด มันไม่น่าดูเหมือนสิงห์ละครสัตว์ หรือสิงห์โตที่อยู่ในกรงเขาดินเลย”

กิมหงวนลืมหูลง

“จั้นระอะ ถ้ายังจั้นคนละครึ่งขวดเพื่อปลุกใจเสื่อป่า กินเหล้าไปแล้วใจของเราจะได้ป้ำขึ้นอีก กันเตรียมเหล้ามาก็เพราะเหตุนี้ กันไม่เข้าใจเลยที่ท่านขานุกข่านโปรดปรานการล่าสิงห์โต พระองค์ควรจะล่ากระต่ายหรือล่าเข้มากกว่า ซึ่งจะไม่เป็นภัยแก่พวกเราเลย”

อาเสี่ยกหวดวิสกี้ขึ้นดื่มอึกๆ ประมาณครึ่งขวดแล้วก็ส่งขวดเหล้าให้นายจอมทะเล้น

“เอาซีกร คนละครึ่งขวด เสียงกลองดังกระหึ่มขึ้นอีกแล้ว รีบดื่มเหล้าเสียจะได้ใจกล้า”

นิกรมองซ้ายมองขวา แล้วยกขวดเหล้าขึ้นดื่มรวดเดียว เหล้าที่เหลืออยู่ครึ่งขวดหายเข้าไปอยู่ในท้องนิกรแล้ว นายจอมทะเล้นโยนขวดทิ้งแล้วยกหลังมือขวาขึ้นเช็ดปาก

อาเสี่ยปรารภขึ้นเบาๆ ว่า

“กินเหล้าเพียวๆ ไม่เติมโซดาบาดคอเหลือเกิน ได้อะไรแก้ลมสักหน่อยก็วิเศษเท่านั้น”

นิกรเลิกคิ้วแล้วกล่าวถามว่า

“แกจะกินแกลั่มอะไรล่ะ กันมีติดตัวมาหลายอย่าง”

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ

“ก็อดีนะซี ขอถุงแห้งสักสองสามตัวเถอะ กันมีเหลืออีกหนึ่งขวดล่อกันเสียให้หมดก็แล้วกัน คนที่จี๊ฆลาดตาขาวหรือใจไม่สู้ ถ้าดื่มเหล้าเข้าไปแล้วไม่มีกั้วอะไรเลย อย่างที่เขาเห็นข้างแทมด”

นิกรแหกปากหัวเราะลั่น

“ท่าหมูโวยไม่ใช่แทมด”

เสี่ยหงวนชักฉิว

“ท่าหมูมันโตเกินไป แทมดเล็กกว่าซีตาเราอีก”

“เออจริงโวย ซีตากันเวลาตื่นนอนเช้าๆ โดขนาดลูกปิงปองเห็นจะได้” พุดจบนิกรก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงข้างขวา ทำตัวงโย่งหยกจนเกือบจะตกลงมาจากสัปคับหรือกูปที่ตั้งอยู่บนหลังช้าง แล้วนิกรก็ยื่นห่อกระดาษให้เสี่ยหงวน “เอ้ออยากกินแกลั่มอะไรเลือกเอาเหอะ มีกั้วแห้งตัวใหญ่ๆ แล้วก็มีฝรั่งดอง มะขมดองนิคหน้อย มะขามเปียก ถั่วลิสงคั่ว”

“อ้อ” อาเสี่ยคราง “แกนี่มีของกินติดตัวตลอดเวลา ตามจริงๆ เอะวะะ นอกจากเครื่องแกลั่มเหล้าแล้วแกมีของกินอะไรอีกบ้าง”

นายจอมทะเล้นยิ้มอายๆ

“มีแซนวิชอยู่หลายชิ้นแล้วก็โลติสามสี่แผ่น ไก่ย่างสองขาเอาไหมล่ะ”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ

“เอาเก็บไว้ก่อน กันต้องการของแกลั่มเหล้ามากกว่า”

แล้วกิมหงวนก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบวิสกี้ขวดเล็กออกมาอีกหนึ่งขวด จัดแจงเปิดฝาจุกออกแล้วยกขวดขึ้นดื่ม เจ้าคุณปัจฉินึกๆ แลเห็นอาเสี่ยดื่มเหล้าตอนใกล้เที่ยงท่านก็ทำตาเหลือกแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย-นั่นแกกินเหล้าหรืออ้ายหงวน”

เสี่ยหงวนถอดขวดเหล้าออกจากปากแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ส่งขวดเหล้าให้นายจอมทะเล้น “เอาซีอ้ายกร อย่าไปสนใจกับตาแก่หัวล้านคนนั้นเลย”

นิกรหันไปมองเจ้าคุณปัจฉินึกๆ

“อ้อ ไม่ใช่ใครอื่นหรอก พ่อตากันนะ”

“พ่อตาแกทำไมถึงหัวล้านล่ะ” อาเสี่ยถามด้วยเสียงอึ้ง

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยกปิ่นเล็กยาวขึ้นประทับบ่า เล็งศูนย์ปิ่นหมายหน้าอกทางซ้ายของกิมหงวน ท่านมหาราชาทอดพระเนตรเห็นเข้าก็ตกพระทัยรับสั่งห้ามเสียงหลง

“อย่า-เจ้าคุณ ฉันไม่ได้ชวนเจ้าคุณมาล้ามนุชย์ เรามาล้าสิ่งโศกต่างหาก”

ท่านเจ้าคุณลดปิ่นลงแล้วขบกรามกรอด

“ฟ้าบาทได้ยื่นไหม อ้ายหงวนมันว่ากระหม่อม”

อาเสี่ยลอยหน้าถามด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์

“ว่ายังไง อย่างมาหาเรื่องเค้าจะบอกให้ พิลึกคนจริงๆ เชียว เค้ายังไม่ได้พูดอะไรสักหน่อยจะเอาเป็นมายังเค้า”

เจ้าคุณโมโหจนหัวเราะ

“หมั่นไปสิโวย อย่างนะมึง นี่มันในป่าฉันยิ่งแกทิ้งง่ายๆ นะจะบอกให้”

กิมหงวนค้อนปะหลับปะเหลือก

“ชิงเค้าตายเค้าเป็นผีเค้าจะมาหักคอตัว”

“เฮ้ย” พลตวาดเสียงหวนแล้วหัวเราะหึๆ “ตอนเที่ยงแควร้อนอย่างนี้ดันกินเหล้าเข้าไปได้”

เสียงหวนยึกควัแผล็บ

“กินปลุกใจเสื่อป่าวะ” กิมหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง “กันกับอ้ายกรูู้สึกกลัวสิงห์โตตะหงิดๆ เลยต้องกินเหล้า”

ดร.ดิเรก ซึ่งนั่งอยู่บนหลังช้างแก่ๆ ตัวเดียวกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ พูดเสริมขึ้น

“ประเดี๋ยวเถอะ แกสองคนต้องมาเหล้าตกข้างเป็นแน่”

นิกรยกมือทั้งสองข้างรำป้อ แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“ตกข้างถึงอย่างไรก็ไม่ตาย ฮ่า-ฮ่า ครีกรึ้นจิ้งโวยยังงี้สนุกแน่ หรือว่าไงอ้ายหงวน”

อาเสี้ยเห็นพ้องด้วย

“เป็นความจริง โบราณว่า ตกข้างหรือตกม้าไม่ตาย ตกควายละก็ออแขนคอก”

นิกรถามเบาๆ

“ถ้าตกต้นกล้วยล่ะเป็นยังไง”

กิมหงวนตวาดเว็ด

“ขึ้นไปได้ระอ่ะ ต้นกล้วยมันลื่นจะตายโหง ถามอะไรไม่เข้าเรื่อง”

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะกันอย่างครื้นเครง ชานุกข่านพลอยทรงพระสรวลด้วยทั้งๆ ที่พระองค์รู้สึกรู้ว่าเรื่องตกต้นกล้วยไม่น่าขบขันอะไรสักนิด ในเวลาเดียวกันนี้เองพวกเขาว่าไพร่ของชานุกข่าน ได้ไล่ต้อนฝูงสัตว์ป่าและสิงห์โตผ่านมาแล้ว เสือดำตัวหนึ่งท่าทางดุร้ายกระโจนเข้าใส่ช้างเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ท่านเจ้าคุณกับดร.ดิเรกต่างยกปืนเล็กยาวขึ้นประทับยิงคนละนัดแต่ไม่ถูก เสือดำกระโดดเกาะสี่ข้างข้างขวาของช้างแก่ตัวนั้น ดร.ดิเรกหลับหูหลับตายกพานท้ายปืนพาดกบาลเสือดำเต็มแรงเกิดเสียงดังโพละ พานท้ายปืนเล็กยาวกระบอกนั้นหักสะบั้น เสือดำปล่อยตัวลงสู่พื้นดินด้วยความเจ็บปวด มันร้องคำรามลั่น ท่านชานุกข่านทรงยิงเสือดำตัวนั้นทันที

“ปัง”

เสือดำกระโดดขึ้นไปบนอากาศสูงเกือบสามเมตรแล้วก็หล่นลงมานอกตายุอยู่ใกล้ๆ ช้างของเจ้าคุณปัจฉินึกๆ

คณะพรรคสี่สหายต่างพากันมองดูท่านมหาราชาอย่างชื่นชม แล้วเสียงตบมือก็ดังขึ้นพร้อมๆ กัน โดยเฉพาะนิกรถึงกับยกนิ้วมือใส่ปากเป่าเป็ยว อาเสี้ยชูหัวแม่มือข้างขวาขึ้นเหนือศีรษะแล้วทูลชานุกข่านด้วยเสียงอ้อแอ้ เพราะลื่นไถ่ลื่นว่า

“วิเศษแท้ฝ่าบาท ฝ่าบาทเป็นนักเลงปืนที่ยิงปืนแม่นราวกับจับวางทีเดียว”

ชานุกข่านทรงยิ้มเป็น

“เปล่า ฉันยังถูกเพราะเสือตัวนี้อยู่ห่างจากฉันเพียงสิบเมตรเท่านั้น”

พลกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ อย่างขบขัน

“ทำไมคุณอาจึงไม่ถูกละครับ ทั้งคุณอา กับดิเรกต่างยิงมันในระยะเผาขนแท้ๆ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยิ้มแห้ง

“อาขอมรับว่าอาปอดลอปไปหน่อยเพราะนึกไม่ถึงว่าเสือมันจะตะปบข้างของอา”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ไอคิดว่าเป็นยังไง ไม่ผิดอย่างเด็ดขาด แต่ปืนกระบอกนี้สงสัยว่ากระบอกมันคดแน่นอน”

ชานุกข่านทรงพระสรวลก้าก

“ปืนไม่ใช่ไม้ฆางนะหมอ ปากกระบอกจะคดได้”

รับสั่งพลางทรงพระสรวลพลาง “ปิ่นของฉันทันล้วนแต่ใหม่ถอดด้ามและเป็นปิ่นทันสมัยที่สุด ฉันทิดวามอหับหู
หลับตาก็ยังมันด้วยความตกใจมากกว่า”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้งๆ

“อ้อ-อ้อ อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้อะ หม่อม อ้า-หม่อมคิดว่าก็พาล่าสิ่งไหนๆของเราควรจะได้แล้วไม่ใช่หรือฝ่า
บาท”

“โอ-ฉันทกำลังสนุกทีเดียว เราเพิ่งยิงสิ่งไหนๆได้ตัวเดียวเท่านั้น การล่าสิ่งไหนๆอย่างนี้เราต้องฆ่าสิ่งไหนๆให้ได้ห้าหก
ตัว ม่ายเราก็จะขายหน้าคนของฉันทที่สุดสำห้ไปต้อนสิ่งไหนๆมาให้เรายัง”

ฝูงสัตว์ป่าวิ่งผ่านมาเป็นพวกๆ แต่ไม่มีใครยิง กวางควายหลายตัววิ่งกระเจิดกระเจิงมาด้วยความตกใจ อาเสียวกับนิกร
เริ่มมีเมินมาแล้ว นิกรกำลังจะยิงกระทิงโทนตัวหนึ่ง แต่ความมีเมินทำให้นิกรยกปากกระบอกปืนประทับบ่าและยื่นพานท้าย
ปืนออกไปข้างหน้า เขาควนหาไกปืนอยู่สักครู่ก็กล่าวถามกิมหงวนด้วยเสียงอ้อแอ้วว่า

“เสียไว้ นัยน์ตากันลืมไม่ใคร่ขึ้น แกช่วยดูหน่อยเถอะวะ ปิ่นของกันกระบอกนี้มีไกหรือเปล่า หรือฝรั่งมันลืมทำไก
ปิ่น”

อาเสียวยกมือซ้ายป้องหน้าผากมองดูปืนของนิกร แล้วกิมหงวนก็ทำหน้าเบ้ พูดเสียงอ้อแอ้วแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“ปิ่นของแกไม่ได้ความเสียแล้วละไว้ย ไก่นะมันมีแต่ว่า...พานท้ายปืนของแกกลมดิกเล็กนิดเดียว ส่วนปากกระบอก
ปิ่นแบนแต่ดแต่ แล้วแกจะยิงมันยังง”

นายจอมทะเล้นหายใจเฮือกใหญ่

“ยิงมันยังงี้ละวะ”

พลแลเห็นเข้าก็ใจหายวาบ รีบร้องบอกนิกรทันที

“เฮ้ย-อ้ายกร อย่าเหนียวไกนะ ถ้าเหนียวไกแกตายแน่ จับปืนเสียให้ถูกไว้ย แกกำลังเอาปากกระบอกปืนวางอยู่บนบ่า
ของแก

นิกร โบกมือห้าม

“อย่าสู้รู้ร้ายพล นักเลงปืนอย่างกันยิงปืนมาเสียมากต่อมากแล้ว กันจะว้าวกระทิงให้แกดู”

กิมหงวนรีบแย่งปืนนิกรทันที

“อย่า-กร อย่าเพิ่งยิง เราสองคนมีโอกาสนี้ที่จะแสดงความกล้าหาญแบบชายชาติเสือ ให้พวกเราได้เห็นเป็นขวัญตาแล้ว
ลงจากข้างเถอะเพื่อน มือฉันทเรลสิ่งไหนๆไม่สู้จะมีความหมายอะไรนัก ลงไปยืนหยัดยิงมันบนพื้นดินดีกว่า เหล้าทำให้กันมี
จิตใจเข้มแข็งแล้ว”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี ไม่เห็นจะน่ากลัวอะไร สิ่งไหนๆมันก็คือ แมวเราตีๆนี่เอง ต่างกันก็แต่ว่าแมวมันร้องเมี้ยวๆ แต่สิ่งไหนๆมัน
ร้องโฮ๊ก”

อาเสียวร้องบอกความขำซึ่งนั่งอยู่ที่คอข้าง และเป็นชาวฮินดูวัยกลางคน เป็นมหาตเล็กเก่าแก่ของท่านชานุกข่าน

“เฮ้ย-บั้ง เราสองคนจะลงจากข้างบอกให้ข้างมันนั่งหน้อยซี”

ความขำหันมายิ้ม เขากล่าวภาษาไทยเสียงแปร่งเช่นเดียวกับแขกพุดไทย

“ลงไปทำมะไร่ ลงไปสิ่งไหนๆก็กินนะนายจ๋า”

เสียวหงวนชักฉิว

“เราสองคนคือผู้พิชิตสิงห์โต บังคอบยคูชี ฉันทจะจับหางสิงห์โตกระตุกเล่น ขณะนี้อย่าว่าแต่สิงห์โตเลย ต่อให้ช่างป่าทั้ง โขลงฉันก็ไม่กลัว บอกช่างใหนั่งชีบัง”

“นั่งยังไ้คะรึบ นั้งของๆ หรือนั้งพับเพียบ”

กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น

“ให้มันนั่งก็แล้วกัน จะนั่งของๆ หรือนั้งพับเพียบ นั้งขัดสมาธิได้ทั้งนั้น”

ความขำขันขบขันทั้งสองข้างเตือนช่างแล้วออกคำสั่งด้วยภาษาฮินดู

“ทะรวะกินหนา นั้งของๆ ไว้ย”

ช่างแสนรู้พยักหน้ารับคำสั่ง แล้วทรุดตัวลงนั่งของๆ กิมหงวนกับนิกรถือปืนยาวเล็กก้าวออกมาจากสัปคับ แล้วหย่อนตัวลงเหยียบเข้าข้าง กระโจนลงสู่พื้นดินด้วยความมีนเมา ทั้งสองหน้าแดงกร่ำ กลืนวิสกี้คลั่งไปหมด เจ้าแก้วเต็มไปด้วยความหวังโยนายทั้งสองจึงร้องตะโกนมา

“รับประทานลงไปทำไมครับ ประเด็ยสิงห์โตคาบเอาไปรับประทานเท่านั้น ขึ้นหลังช่างเถอะครับรับประทานอยู่บนหลังช่างปลอดภัยกว่า”

ใครต่อใครร้องบอกให้อาเสีกับนิกรขึ้นช่าง แต่สองสหายทำหูทวนลมไม่ยอมฟังเสียงใคร พวกเดินเะปะออกไปยืนเดินเคียงคู่กันในที่แจ้งซึ่งเป็นที่มองเห็นถนัด

เสียงโห่ร้องของบ่าวไพร่พลท่านชานุกชานดังแว่วมาอีกระคนกับเสียงตีเกราะเคาะไม้ สิงห์โตสองตัววิ่งตรงเข้ามา ตัวหนึ่งเป็นสิงห์โตตัวผู้ขนาดมาเทศแต่ขาสั้นกว่า อีกตัวเป็นตัวเมียไม่มีขนแผงคอ รูปร่างใหญ่โตพอๆ กัน สิงห์โตหนุ่มสาวคู่นี้กำลังพลอดรักกันอยู่ในสมทุมพุ่มไม้อันมิดชิดแห่งหนึ่ง เมื่อไพร่พลของชานุกชานโห่ร้องขับไล่มัน มันก็พากันวิ่งหนีมาทางนี้

เจ้าคุณปัจฉินิกๆ เต็มไปด้วยความเป็นห่วงนายจอมทะเล้นอย่างยิ่ง ถึงจะชั่วคืออย่างไรก็เป็นลูกเขยของท่าน ท่านร้องบอกนิกรด้วยเสียงอันดัง

“สิงห์โตมาโน่นแล้ว ขึ้นช่างไว้ย้ายกร ปล่อยให้ยายหงวนมันแสดงคนเดียวะเถอะ”

นิกรหันมายิ้มให้พ่อตาของเขาซึ่งนั่งอยู่บนสัปคับเคียงคู่กับดร. ดิเรกบนหลังช่างแก่ตัวนั้น แล้วนิกรก็เจรจาเสียงอ่อนเสียงหวานตามแบบยี่เกชั้นดี

“พระราชบิดาไม่ต้องห่วงหรือคะรึบ อันตัวของเกล้ากระหม่อมก็เรียนสำเร็จศิลปศาสตร์มาจากพระธานีแล้ว กระหม่อมไม่กลัวเสือหรือสิงห์โตหรอกครับ”

อาเสีกล่าวขึ้นบ้างหลังจากยกกำปั้นทุบหน้าอกตัวเองดังบึ๊ก

“อ๊วกก็ไม่กลัว อ๊วชิย่นก๊วยไว้ย ฮือ... ว๊าก... อ๊วมี่ไ้ชีย่นก๊วย”

“เพ็งๆ” นิกรร้องต่างล่อไ้กะ

อาเสีทำท่าแบบจ๊ววาคแขนขาอย่างน่าดูด้วยฤทธิ์เมา เขาก็ก้น้ำให้ดูเหมือนตัวจ๊วที่เป็นจอมบู้

“ว๊าก... อ๊วมี่ไ้ชีย่นก๊วยทหารเอกพระเจ้ากรุงจีนฮ่า”

“เพ็งๆ” นิกรรับ

“อ๊วมี่กำลังเท่าช่างสิบตัวไว้ย”

“เพ็งๆ”

“เสื่อสิงห์โตอ๊วกก็ไม่กลัว”

“เพ็งๆ”

“แต่อ๊วกกลัวหมาไว้ย”

“อ้าว” นิกครางเสียงอ้อแอ้ “ไฉนยังงั้นละซียีนกั๊ย”

อาเสี่ยจู้ยปาก

“เถอะนำ มึงตีล่อโก๊ะเรื่อยไปก็แล้วกัน”

นิกรพยักหน้าแล้วร้องลั่น

“เพ็งๆ ะๆ ะๆ ตะลึงตึง เพ็ง”

“ว้าก.....ปู้คโล่ ปู้คโล่”

นิกรหัวเราะ

“แปลว่าอะไรวะ”

เสี่ยหงวนท่าตาเขียว

“มันแปลอยู่ในตัวแล้วโว้ย ไม่จำเป็นต้องแปลอีก ลงปู้คมันก็เหม็น โฉ่ทั้งนั้นไม่ว่าในที่แจ้ง ในห้องนอน บนผิวน้ำหรือได้น้ำ” แล้วอาเสี่ยก็แหกปากลั่น “ว้าก...สิงห์โตสองตัวนั้นมาแล้ว”

“เพ็งๆ”

“อ้าวซียีนกั๊ยจะจับสิงห์โตตัวละมือ ฟาดกับต้นไม้มันตาย”

“เพ็งๆ”

“อ้าวผู้ตาย” กิมหงวนตะโกนจนแทบคอหอย

“เพ็งๆ”

“ว้าก...อ้าวเจียะปิ่ง”

“เพ็งๆ”

“ลือเจียะไซ้”

นิกรทำคอขยับ พูดยเสียงอ้อแอ้เหมือนอย่างคนเมา

“เลิกโว้ย ไม่เล่น ไซ้เจียะเข้าไปได้รี เหม็นตายทำเพียงแต่เหยียบไซ้ก็แยะแล้ว เฮ้ยๆ ะๆ สิงห์โตมันวิ่งแข่งกันเข้ามาแล้ว”

กิมหงวนวางปืนเล็กยาวพิงไว้กับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เขาก็มลงหยิบกิ่งไม้แห้งกิ่งหนึ่งซึ่งมีขนาดเท่าไม้พลองลูกเสือ และยาวราวสามเมตรขึ้นมาถือกระชับมัน ความเมาทำให้อาเสี่ยนึกทีกทักเอาว่า ขณะนี้เขาคือเสี่ยชาวซียีนกั๊ย ทหารเสี่ยของพระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ และไม้ท่อนนี้คือทวนคู่มือของเขานั้นเอง ซียีนกั๊ยกิมหงวนปราดเข้ายื่นสกัดกั้นขวางหน้าสิงห์โตทั้งสองอย่างทะนง วางท่าทางให้ฝั่งผายภาคภูมิสมกับที่เป็นทหารเอก ทุกคนตระหนกตกใจไปตามกันเว้นแต่นิกรคนเดียวซึ่งยืนเบ็งมองดูอาเสี่ยด้วยความสนุกสนาน

สิงห์ตัวผู้ร้องคำรามลั่นป่า เพื่อทำลายขวัญเสี่ยหงวน มันวิ่งเข้าไปใส่ซียีนกั๊ยทันที ด้วยความดุร้ายตามสัญชาตญาณของมัน พอสิงห์โตตัวผู้กระโจนเข้าไปหากิมหงวนเสี่ยป็นเล็กยาวหลายนัดก็ระเบิดดังขึ้นเป็นเสียงเดียว

“ปิ่ง”

สิงห์โตหนุ่มกระโจนข้ามศีรษะอาเสี่ยไปอย่างหวุดหวิด พอร่างของมันถึงดินมันก็ล้มลงคืนทุรันทุราย ในเวลาเดียวกันนั่นเอง นางสิงห์กระโจนเข้าไปใส่เสี่ยหงวนอย่างแคล่วคล่องว่องไว

อำนาจวิเศษที่มีศึกรสูงทำให้อาเสี่ยกล้าหาญอย่างผิดมนุษย์ เช่นเดียวกับคนเมาทั้งหลายที่ไม่กลัวอะไร อาเสี่ยถือไม้พลองยื่นตั้งหลักมัน พอนางสิงห์กระโจนเข้ามาเขาก็เงื้อไม้พลองขึ้นสุดแขนแล้วฟาดลงกลางศีรษะนางสิงห์อย่างถนัดถนี่เสียงดังราวกับผ่ามะพร้าว

นางสิงห์คืนปราดด้วยความเจ็บปวด อาเสี้ยนมองคู่มั่นอย่างขบขันแล้วเล่นจู้วอีก คณะพรรคสี่สหายและท่านชานุก ข่านไม่กล้ายิงนางสิงห์โต เพราะเกรงว่ากระสุนปืนจะถูกอาเสี้ยนหรือนิกรเข้า กิมหงวนร้ายราทวนไปมาอยู่ข้างๆ นางสิงห์ นั้นเอง

“ว้าก... ซิอินก๊วยเอาค้ำทวนตีเบาะๆ เท่านั้น สิงห์โตก็บ่ท่าแล้ว”

นิกรเอาปากทำเครื่องดนตรี

“เพ็งๆ ตะลึงตึง...”

“อ้วมีไ้ซิอินก๊วยไว้ย”

“เพ็งๆ ซิแข็งๆ แข็งๆ ซิแข็งซิ แข็งซิ ตะลึงตึง”

“ฮ้อ” อาเสี้ยนตะโกนแล้วไอแก็กๆ เจือไม้พลองขึ้นกระหน่ำกบาลนางสิงห์อีกสามสี่ทีติดๆ กัน เท่านั้นเองนางสิงห์ก็ดำว ดิ้นสิ้นใจตาย กะโหลกศีรษะเบะแยกเลือดไหลชุ่มโชก อาเสี้ยนเดินเข้าไปยกเท้าขวาวางลงบนท้องนางสิงห์ แล้วชูไม้พลอง ท่อนนั้นขึ้นเหนือศีรษะประกาศชัยชนะ คณะพรรคสี่สหายกับท่านชานุกข่านและเหล่ามหาดเล็กของพระองค์ ซึ่งนั่งอยู่บน หลังม้าประมาณยี่สิบคนต่างตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว ไม่มีใครนึกฝันว่าอาเสี้ยนจะใช้กิ่งไม้ขนาดเขื่องฆ่าสิงห์โตตัว นั้นได้ ทุกคนเชื่อว่ากิมหงวนไม่กลัวสิงห์โตจึงเอาชนะสิงห์โตได้ เพียงแต่ใช้ไม้ท่อนเดียวเท่านั้น พวกมหาดเล็กของท่าน ชานุกข่านต่างโห่ร้องเกรียวกราวดีใจในชัยชนะของเสี้ยนหงวน ท่านชานุกข่านรับสั่งให้ควาญช้างของพระองค์ไล่ช้างเข้าไปที่ ช้างของพล แล้วรับสั่งว่า

“ไม่ได้การเสียแล้วคุณพล เสี้ยนหงวนกับคุณนิกรเมามาก ลงไปสู้กับสิงห์โตด้วยฤทธิ์เมามากๆ เธอช่วยเรียกเขาขึ้นไปนั่ง บนหลังช้างเถอะ ฉันทเป็นห่วงเขามาก หมดสนุกเสียแล้ว”

ต่อตอนที่ 3

สามเกลอหัวโล้น